

บทนำ

...ความลับดำมืดมักจะซุกซ่อนอยู่ในยามราตรีเสมอ...

หญิงสาวคนหนึ่งเดินออกจากอาคารสำนักงานสถาบันจิตวิทยาในเวลาเกือบเที่ยงคืน ทั้งที่เป็นช่วงวันหยุดปีใหม่ แต่เพราะการจับตัวเดอะดาร์ก-แฟนทอม อาชญากรที่ทุกฝ่ายตามคดีมากกว่าห้าปีได้เมื่อเกือบหนึ่งเดือนก่อน จากเหตุการณ์ไล่ยิงกันกลางไฮโนลลูกลายเป็นข่าวดังที่ได้รับความสนใจไปทั่ว จนเธอต้องทำงานอย่างหนักจนไม่ได้พักเหมือนอย่างคนอื่น

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นระหว่างที่กำลังเปิดประตูรถ อนินทิตา โรชาเลส รีบรับสายทันทีเพราะคิดว่าเป็นอดีตเพื่อนที่เคยทำงานด้วยกัน และเธอก็พยายามติดต่อเข้ามาหลายต่อหลายครั้ง

หญิงสาวถอนใจเล็กน้อย เพราะคนที่โทร. มาไม่ใช่คนที่เธอรอ แต่เป็นเมลิสซา พี่สาวของเธอเอง “ไมเม”

“เธอไม่ได้หยุดปีใหม่จริงหรือ” ปลายสายถามด้วยน้ำเสียงตัดพ้อเล็กน้อย เหตุเพราะเมลิสซาเพิ่งรับแม่วัวที่สี่มาเลี้ยง และอยากให้น้องสาวไปงานปาร์ตี้ต้อนรับลูกแมวสุดที่รัก

“ไม่ได้หยุดจริงๆ เม ฉันไม่ว่างเลย เธอก็น่าจะรู้” เมลิสสาคืออดีตแอร์โฮสเตสสายการบินหนึ่งในตะวันออกกลาง และพบรักกับอดีตทหารหน่วยรบพิเศษที่ปัจจุบันมาเปิดบริษัทรักษาความปลอดภัยเอง จึงรู้เรื่องลับลวงพรางพวกนี้เป็นอย่างดีเช่นกัน

“ปีใหม่ที่นี้นะ”

“ฉันอยากหยุดจะแย่” แต่แค่นี้ก็ไปถึงใบหน้าดูๆ ของ มาเรีย บิชอปสาวใหญ่หัวหน้าแผนกของเธอแล้ว อนินทิตาก็นึกขยาด

“สัปดาห์หน้าเธอว่างหรือเปล่า”

“น่าจะว่างนะ แต่อาจไปไหนไกลไม่ได้” คนเป็นน้องสาวรีบออกตัวกลัวเหลือเกินว่าพี่สาวจะบอกให้ไปค้างที่บ้านซึ่งเต็มไปด้วยบรรดาลูกๆ หน้าชนของเมลิสสา เธอไม่ชอบแมว ยิ่งแมวของพี่สาวยิ่งไม่ชอบเพราะเลี้ยงดียิ่งกว่าเทวดาเสียอีก

“โอเคๆ ฉันไม่กวนเธอก็ได้ แต่ถ้าว่างต้องรีบติดต่อฉันนะอนิน”

“ได้” เธอรับคำสั่งๆ แล้วรีบวางสายทันทีก่อนที่เมลิสสาจะเปลี่ยนใจ

เจ้าหน้าที่สาวเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋าสะพายและเปิดประตูรถ หวดาเจ้ากรรมกลับมามองเห็นเงาร่างสูงโปร่งของใครบางคนที่หลบฉากออกไปอย่างรวดเร็ว

ใคร!

คิวเข้มสวยเห็นดวงตาคอมหวานขมวดมุ่น แต่เพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้น เธอก็เปิดประตูรถแล้วก้าวขึ้นไป ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

จากสำนักงานมุ่งหน้าสู่บ้านพักของเธอใช้เวลาไม่นาน ไม่เกินครึ่งชั่วโมงก็ไปถึง ทว่าช่วงเวลาเฉลิมฉลองวันส่งท้ายปีและกำลังจะนับถอยหลังเพื่อก้าวสู่ปีใหม่อย่างนี้ ผู้คนจึงพลุกพล่าน รถรายังคงเต็มท้องถนน ข้างทางล้วนประดับประดาไปด้วยแสงไฟ อีกไม่กี่นาทีเท่านั้นเธอก็จะหลุดจากช่วงที่รถติดที่สุดแล้ว และเป็นเวลาเดียวกับที่จะเริ่มเคาน์ดาวน์เช่นกัน

อนินทิตาเกาะปลายนิ้วกับพวงมาลัยรถ ร้องเพลงคลอตามจังหวะ

ทำนองปีใหม่ ตรงหน้าคือครอบครัวเล็กๆ ครอบครัวหนึ่งที่กำลังเดินข้ามถนนอย่างเร่งรีบเพราะกำลังจะสิ้นสัญญาไฟ เธอยิ้มเล็กน้อย นึกไปถึงเมื่อคราวยังเด็กที่แม้มักจะพากลับไปหายายที่เมืองไทย แม้ก็จะจูมมือเธอและพี่สาวไว้อย่างนี้ พอไปถึงบ้านยายก็จะได้กินอาหารรสจัดจ้านถึงใจและขนมหวานแสนได้ แต่อร่อยจนหยุดกินไม่ได้

คิดไปถึงเรื่องในอดีตที่ไรเธอก็ได้แต่ยิ้ม ยิ่งเมื่อเมลิสสา พี่สาวและญาติคนเดียวที่เหลืออยู่แต่งงานแยกไปมีครอบครัวแล้ว เธอก็เริ่มเหงาทีเดียว แต่ก็ชินเสียแล้วที่ต้องอยู่ตามลำพัง

ในวันที่รถเยอะ ผู้คนมากมายเช่นนี้ หญิงสาวขับรถไปเรื่อยๆ ไม่รีบร้อน จนกระทั่งเข้าเขตย่านที่พักอาศัย กว่าจะถึงบ้านก็ใกล้เริ่มเคาน์ดาวน์เต็มที เธอมองขึ้นไปบนท้องฟ้าที่ควรมีตสนิทก็กลับเริ่มมีการจุดพลุและเริ่มนับถอยหลังเข้าสู่ปีใหม่ และ...

ปัง!

เสียงหนึ่งดังปะปนกับเสียงแห่งการเฉลิมฉลอง แสงสว่างวาบจากพลุสีสดบนฟ้าเผยให้เห็นผู้ชายคนหนึ่งวิ่งโซเซหนีจากอะไรบางอย่างผ่านหน้าเธอไป

คนนี้อาจไม่ทันอะใจว่าเสียงกัมปนาทเมื่อครู่ไม่ใช่เสียงพลุ แต่เป็นเสียงปืนต่างหาก เธอมองซ้ายมองขวาหาผู้ชายคนนั้น ดูว่าเขาหนีอะไรและเป็นอะไรมากหรือไม่ จะได้ช่วยแจ้งเจ้าหน้าที่หนึ่งให้ แต่ก็ไม่เห็นใครเลย ผู้ชายคนนั้นหายไปราวกับเป็นแค่ 'เงา' ผ่านหน้าไปเท่านั้น

คงไม่มีอะไร...

อนินทิตาตัดใจขับรถต่อไปเพราะอีกแค่บล็อกเดียวก็ถึงบ้านของเธอแล้ว เหตุการณ์ยังดำเนินไปอย่างเป็นปกติ จนกระทั่งมาถึงในย่านที่พักอาศัย หญิงสาวจอดรถไว้ด้านหน้าทาวน์เฮาส์หลังหนึ่งที่เป็นบ้านของเธอเอง

น่าแปลก...เธอรู้สึกเหมือนกำลังถูกมองอีกแล้ว

ดวงตาคู่กลมโตกวาดมองไปรอบๆ ตัว แต่ก็มิแต่ความมืด เพื่อนบ้าน

ส่วนใหญ่อีกก็ฉลองกันในรอบครัว แล้วใครกันที่มองเธอ

หญิงสาวสายหน้าเบาๆ เธอถอนหายใจเล็กน้อยเมื่อแน่ใจว่าไม่มีใคร
แน่แล้วจึงเดินเข้าบ้าน แต่พลันดวงตาก็เห็นความผิดปกติ

มีอะไรบางอย่างนอนกองอยู่ที่หน้าบ้านของเธอ...

ดวงตาคู่กลมโตหรือสิ่งเล็กๆน้อยๆ เฟ่งมองฝ่าความมืดสลัวกับแสงสว่าง
วาบเป็นบางครั้งเมื่อได้ยินเสียงพลุ เสียงผู้คนมากมายที่กำลังเฉลิมฉลอง
ไม่มีใครสังเกตเห็นเลยว่าตรงนั้นไม่ปกติ

แม้ในใจยังหวั่นๆ ระคนสงสัยว่ามันคืออะไรกันแน่ แต่อินนิทาก็อ
ขยับเข้าไปใกล้ ‘กอง’ นั้นอีกนิด กลิ่นคาวเลือดทำเอาเย็นสันหลังวาบ
จะพลิกตัวหันหลังกลับก็เข้าไปเสียแล้ว เมื่อ ‘กองประหลาด’ ที่ว่ายื่นมือมา
กระตุกมือเธอทีเดียวล้มโครมลงไปทับกองประหลาดนั้นเต็มแรง

คนหรือหรือ...และเขากำลังบาดเจ็บด้วย!

“ช่วย...อ้อ!” อินนิทาร้องขอความช่วยเหลือ ทว่ากลับถูกฝ่ามือหนา
กรำเต็มไปด้วยเลือดตะบปไปอย่างแรงจนปากชาเห่อ ความเจ็บทำให้โหระ
พุงขึ้นสูงทันที โกรธจนลืมหันไปแล้ว

อินนิทาชิงตาใส่ผู้ชายตรงหน้า แล้วก็ต้องตกใจมากขึ้นอีกเท่าตัว
เมื่อเห็นว่าเขาเป็นใคร เธอพยายามเรียกชื่อเขา แต่ทำไม่ได้เพราะยิ่งพยายาม
ร้อง เขาก็ยิ่งกดน้ำหนักมือลงมาจนเธอแทบหายใจไม่ออก ทั้งยังพลิกตัว
เป็นฝ่ายคร่อมเธอไว้อีกด้วย

ถ้าอยู่อย่างนี้ต่อไปต้องตายแน่ๆ!

สาวร่างเล็กตื่นชุกชลัก แต่แรงผู้หญิงหรือจะสู้แรงผู้ชาย เธอ
พยายามจะกัดมือเขา แต่เขารู้ทัน แทนที่จะสู้ได้ ก็ยิ่งถูกแรงมหาศาลกดไว้
จนเจ็บหลังไปหมดแล้ว

“มันไม่น่าหนีไปได้ไกล” เสียงผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้นในระยะใกล้

แม้จะเป็นยามที่เสียงแห่งการเฉลิมฉลองดังไปทั่ว ทว่าคนที่ทำงานกับ
อาชญากรอย่างอินนิทากลับได้ยินเสียงนั้นชัดเจน และคนที่กำลังคร่อม

ร่างเธอไว้ก็คงได้ยืนเช่นกัน ดวงตาคมของเขาคือเป็นประกายกร้าว แล้วส่งสายตาเป็นเชิงบอกให้เธอเสียบ และหันไปมองผู้ชายสองคนที่กำลังจะข้ามถนนจากฝั่งโน้นตรงมายังหน้าทาว์นเฮาส์ ถ้ายังอยู่ตรงนี้ต่อไปต้องถูกจับได้แน่นอน

“นี่...” เธอกำลังจะบอกให้เขาไปซ่อนในบ้าน แต่คงช้าเกินไปเพราะผู้ชายพวกนั้นกำลังมองมาทางนี้พอดี พร้อมๆ กับที่ริมฝีปากเข้มได้รูปของคนตรงหน้าประกบลงมาที่ปากเธอ

ช่วงเวลาเสียงเป็นเสียงตายแทนที่จะหนี แต่เขากลับจูบเธอแทน... บ้าหรือเปล่า!

อนินทิตาขึ้นตัวไว้สุดแรง พยายามยกขาขึ้นจะเล่นงานคนบ้าที่อยู่ๆ ก็กระทำจบบ้าง ไม่คิดหน้าคิดหลัง แต่เหมือนเขาจะรู้ทัน จึงพลิกตัวเป็นฝ่ายนอนราบแล้วให้เธอคร่อมเขาไว้เสียเอง

บ้ากว่านี้ได้อีกไหม...

ถ้าเป็นเวลาคงโรแมนติกว่าดู จูบก้นหน้าบ้านท่ามกลางบรรยากาศแห่งการเฉลิมฉลองเคล้าด้วยเสียงพลุและดอกไม้ไฟหลากสี ภาพที่คนนอกมองมาก็คงจะรู้สึกอย่างนี้เช่นกัน แต่ความจริงแล้วมันไม่ใช่เลย หญิงสาวพยายามส่งเสียงประท้วงและเกร็งตัวจะลุกขึ้น แต่มีहनากร้านยังคงกดท้ายทอยเธอแน่น บังคับให้เธอจูบเขาอีกต่างหาก

“เป็นบ้าอะไรของคุณ!” เจ้าของเสียงหวานแหวลั่น กำหมัดแน่นและชกเข่าทันทีที่เขายอมปล่อย แต่พลาดเป้าไปนิดเดียวเพราะเขาหลบทัน

“ผมไม่ได้ตั้งใจจะจูบ ก็เห็นอยู่ว่าพวกนั้นมันกำลังมองมา”

“ไม่มีวิธีอื่นที่ดีกว่านี้หรือไง” อนินทิตาถามกรุ่นๆ อีกแค่ไม่กี่ก้าวก็ถึงบ้านเธอแล้ว วิ่งเข้าบ้านไปเลยก็ได้ ไม่เห็นต้องเบี่ยงความสนใจด้วยวิธีนี้เลยสักนิด

คนถูกต่อว่าทำหน้าเครียดแล้วตอบสั้นๆ “ดีที่สุดในวันนี้นี้แล้วละ”

สาวร่างเล็กลุกขึ้นทันทีแล้วมองไปทางถนนก็ไม่พบเงาของผู้ชาย

สองคนนั้นแล้ว แต่กลิ่นคาวเลือดที่เปโรอะเปื้อนเสื้อผ้านี้สิ่งที่ทำให้เธอคิดได้ว่าเขากำลังเจ็บ!

“คุณต้องไปหาหมอ”

“ผมไม่หาหมอ” เขาออกบัดตันที่แบบไม่เสียเวลาคิดเลยสักนิด ทั้งยังมีท่าทีลึกลึกลับจนชัดเจน

“แต่แผลคุณ...”

“ใช่ แผลผมเอง” เขาย้อนหน้าตาย

“ฉันรู้ว่าแผลคุณ แต่ฉันหมายถึงคุณต้องทำแผล”

“ใช่ ต้องทำแผล...แต่ไม่จำเป็นต้องหาหมอ” ตอบพลางมองไปรอบตัวอย่างระแวดระวังอีกครั้ง

ท่าทางหวาดระแวงของเขาทำให้อินนิทิตายิ่งสงสัยว่าเขากำลังหนีอะไรกันแน่ เพราะเท่าที่เจอกันครั้งสุดท้ายเขาก็ดูปกติดี หรือว่าไปทำเรื่องที่ไหนมาอีก แล้วทำไมมาโผล่ที่นี่ มีคำถามมากมายที่เธออยากได้คำตอบ แต่ไม่ทันได้ถามเพราะรู้สึกถึงอะไรบางอย่างที่ล่อที่เວวของเธอ

ให้ตายเถอะ...เขามีปืนด้วยหรือนี่!

“และคนที่ต้องทำแผลให้ผม...ก็คุณไง อนินทิตา โรซาเลส!”

อนินทิตาถึงกับชะงัก ไม่คิดว่าเขาจะรู้ทั้งชื่อและนามสกุลของเธอ แต่คงเพราะมันตะลึงนานไปหน่อย เธอจึงไม่รู้ตัวเลยว่าถูกเขาลากถูถูถูกั๊งเข้ามาในบ้านตั้งแต่เมื่อไร กว่าจจะรู้ตัว...หัวทั้งห้องก็ตกอยู่ในความเงิบ มีเพียงเสียงลมหายใจหนักๆ ของคนที่กำลังซบพันยอดทนต่อความเจ็บปวดที่บาดแผลเท่านั้น ทั้งที่เป็นช่วงปีใหม่ที่อากาศค่อนข้างเย็น ทว่าหนุ่มสาวที่นั่นอยู่ด้วยกันบนเตียงเดียวในห้องนั่งเล่นกลับมีอาการเหงื่อตกด้วยกันทั้งคู่

หนุ่มสาวนั่งเผชิญหน้ากันท่ามกลางบรรยากาศตึงเครียดภายในห้อง อนินทิตาจ้องมองผู้ชายตรงหน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย เธอสงสัยตั้งแต่

ครั้งแรกที่เจอกันแล้ว เขาดูประหลาดหลุดโลกมากๆ แต่พอเจอกันครั้งที่สอง เขาก็มาพร้อมกับการเลือด กระสุน คนตามล่า ทั้งยังชักปืนขู่เธออีก

ราม รามิเรช...เขาเป็นใครกันแน่

สายตาเต็มไปด้วยความหวาดระแวงของสาวตรงหน้ายิ่งทำให้ราม โหมโท เขาเจ็บจะตาย เลือดไหลจะหมดตัวอยู่แล้ว แต่แม่คุณยังเอาแต่จ้อง อยู่ได้

“ทำแผลให้ผมสิ” หนุ่มมาดเข้มออกคำสั่ง

“คุณหนีอะไรมากันแน่ราม” เจ้าของบ้านถามเสียงเครียด ดวงตากลมโตะหรีแคบลง มองเขาราวกับจะพิจารณาไปให้ถึงสิ่งที่ซ่อนอยู่ในใจ

ชายแปลกหน้ายิ้มเล็กน้อย เขาไม่ตอบ แต่กลับยกปืนขู่เธอเสีย อย่างนั้น จนอนินทิตาชะงัก ถ้าเป็นเวลาอื่นเธอคงไม่กลัว แต่นี่ดีกแล้ว ทั้งบ้านเหลือแค่เธอกับเขา ทั้งยังปิดประตูหน้าต่างเสียมิดชิด สู้ไปก็ตายเปล่า จึงจำต้องทำตามที่เขาสั่งแต่โดยดี

“หันหลังสิ ฉันจะถอดเสื้อให้” หญิงสาวบอกเสียงดู ถ้าคิดหาทางหนีที่ไล่ ก็ต้องกำจัดสายตาที่จ้องมองมานี้เสียก่อน

“ไม่ละ ผมกลัวถูก ‘แทงข้างหลัง’” เขาบอกยิ้มๆ แต่เป็นรอยยิ้มกวนประสาทที่ดูแล้วน่าขำมากกว่าน่าให้ความช่วยเหลือเสียเหลือเกินในความคิดของอนินทิตา

หญิงสาวถอนหายใจ แต่ก็ขยับเข้าไปใกล้คนเจ็บที่ก็ขยับเข้ามาเช่นกัน เธอก็มองมองเสื้อสีทึมๆ ที่เขาสวมแล้วเงยหน้าขึ้นสบตากับเขาเล็กน้อย จากนั้นจึงถอดเสื้อเขาออกสำรวจบาดแผลที่ต้นแขนของชายหนุ่ม แผลถูกยิง ถากเนื้อไปเล็กน้อย แม่ไม่ลืกรามากจนเป็นอันตราย แต่ถ้าไปโรงพยาบาลก็ต้องเย็บ

อนินทิตานึกถึงตอนที่ติดไฟแดงและได้ยินเสียงปืน พอกลับมาบ้าน เจอรามนอนเจ็บอยู่หน้าบ้านของเธอ เขาคือผู้ชายคนเดียวกับที่วิ่งตัดหน้ารถ เธอไม่ผิดแน่ แต่ทำไมกลับยังทำตามสบายเหมือนแค่เป็นแผลเล็กๆ น้อยๆ

เท่านั้น

“อยู่หนึ่งๆ” เธอบอกเสียงดู

“หนึ่งได้ยังไง มันเจ็บนะ”

นักจิตวิทยาสาวเงยหน้ามองเขา ก็พบว่ารามกำลังจ้องเธอเช่นกัน

“โดนยิงนะคุณ ไม่ใช่แค่เมตกัด ถึงจะนั่งเฉยๆ ได้” เขาตอบด้วย
น้ำเสียงเรียบเรื่อย ไม่ทุกซักร้อนเลยสักนิด ทั้งที่เพิ่งบอกว่าตัวเองโดนยิง
เนี่ยนะ

อนินทิตากำลังจะอ้าปากเถียง แต่พอเห็นตาวาววับของเขา ไหนจะเป็น
ในมือนั้นอีก เอาเถอะ...โดนยิงก็โดนยิง เธอชี้ก็เถียงเถียงกับคนเพี้ยนๆ
อย่างเขาแล้ว

“แผลลึกลงต้องเย็บ” เธอบอกเสียงหวาน

“คุณก็ทำสิ”

“ฉันไม่ใช่หมอ ฉันทำไม่ได้” อนินทิตาบอกปิด ไม่ใช่ว่าเธอทำไม่ได้
แต่เธอจะไว้ใจให้คนที่วิ่งหนีลูกปืนมาอยู่ในบ้านของเธอได้อย่างไร

“คุณทำได้” เขายิ้มเจ้าเล่ห์ ทำเหมือนจะใจดี แต่กลับจ่อปืนมาทางเธอ
อีกแล้ว

สาวเจ้าของบ้านถอนหายใจแล้วบอกเสียงเรียบ “ถ้าเจ็บมากๆ อย่า
บ่นก็แล้วกัน”

“ไม่บ่นหรอก”

คำตอบของเขาทำให้เธอต้องเงยหน้าแล้วเลิกคิ้วมองเขาด้วยสายตา
ที่เต็มไปด้วยความกังขา

“ยิงทิ้งเลยง่ายกว่า” รามตอบเสียงนุ่มทั้งที่ยิ้มหวาน ทว่ายกปืนขึ้น
ชี้หน้าเธอเสียอย่างนั้น

รอยยิ้มเจ้าเล่ห์บนใบหน้าคมเข้มขึ้นเหนือดวงแล้วเหมือนคนบ้าโรคจิต
ที่อาจจะควบคุมตัวเองไม่ได้ในช่วงเวลาเสี้ยววินาที และไม่ว่าจะเป็นแค่คำขู่
หรือไม่ แต่ลูกปืนตัดสินใจเองไม่ได้ เธอไม่เสียงให้รามคลุ้มคลั่งแล้วพลั้งมือ

ลั่นไก เกิดหนเดียวตายหนเดียว ถ้าจะตายจริงๆ ขอตายแบบสภาพดูดีหน่อย
 อย่างเช่นการ ได้สวมชุดของเวอร์ซาเซคอลเล็กชั่นใหม่ล่าสุดพร้อมนั่งจิบไวน์
 สวยๆ ก่อนตายดีกว่า

อนินทิตาถอนหายใจเล็กน้อยแล้วบอกหัวนๆ “ไม่มียาซาหรงนะ”

“ตามสบายเลยครับคุณผู้หญิง” คนเจ็บยังมีอารมณ์กวนประสาท
 ทั้งที่กำลังขบฟันกลั่นความเจ็บปวดจากบาดแผล

สาวเจ้าของบ้านหันไปหยิบกล่องปฐมพยาบาล เธอสบตาเขาเล็กน้อย
 เพื่อว่าเขาจะเปลี่ยนใจ แต่รามกลับเบนหน้าไปอีกทางทั้งที่ยังถือปืนจ่อเธอ
 เนียนะ เกิดเขาทนเจ็บไม่ไหวแล้วลั่นไกใส่เธอละ ตายทิ้งเลือดเปื้อนประอะ
 เลือดผ้าไปทั่ว...ไม่สวยเลย!

“วางปืนก่อนได้ไหมคุณ”

รามลั่นเลเล็กน้อย แต่ก็ขึ้นเซฟแล้ววางลงบนโต๊ะเตี้ยตรงหน้า

“ฉันจะทำแผลแล้วนะ อดทนหน่อยแล้วกัน”

อนินทิตารอให้คนเจ็บพยักหน้าแล้วจึงเริ่มลงมือ แม่ไม่ใช้หม้อหรือ
 พยาบาล แต่เพราะทำงานเกี่ยวกับอาชญากรรมตลอดทำให้เธอพอทำแผลได้
 เย็บแผลได้ เธอไม่กลัวเลือด แต่กลัวคนมากกว่า ดูอย่างรามนี่ปะไร อยู่ๆ
 ก็หนีความตายมานอนเบ๊บบอยู่หน้าบ้านเธอ แล้วตอนนี้ยังมายกปืนจ่อเธอ
 อีกด้วย

“คุณดูชำนาญมากเลยนะ ทำงานอะไรละ” เจ้าของเสียงข่มขาม
 พยาบาลจำเป็นชะงักมือที่กำลังทำความสะอาดรอบปากแผลแล้ว
 เงยหน้าขึ้นสบตาเขา เธอไม่ตอบ แล้วก้มหน้าลงไปทำแผลต่อ

“เป็นหมอ หรือพยาบาลละ”

“นักจิตวิทยา” เธอตอบสั้นๆ

“นักจิตวิทยาหรือ...น่าสน งั้นบอกได้ไหมว่าคุณแล้วผมเป็นคนยังไง”

“นักจิตวิทยาไม่ใช่หมอดู” เธอตัดบท ทั้งที่รู้ว่าควรจะคุยเป็นเพื่อน
 เขา รามกำลังพยายามชวนคุยเบี่ยงเบนความเจ็บ แต่...ก็สมน้ำหน้าแล้ว

เจ็บต่อไปเถอะ

อนินทิตาลอบยิ้ม ยิ่งเห็นรามกำลังกัดฟันแน่นแล้วเบนหน้าไปอีกทาง เหมือนกำลังกลัวเลือดตัวเองก็ยิ่งสะใจนิดๆ จึงไม่เบามือเลยสักนิด ทำเอาคนเจ็บเกร็งจนสิ้นไปทั้งตัว

“เสร็จแล้ว” พยาบาลจำเป็นบอกหลังจากทำแผลเสร็จเรียบร้อยแล้ว

รามถอนหายใจยาว ทิ้งตัวนอนพิงเตียงเบดแล้วหลับตาลง ใบหน้าของหนุ่มลูกครึ่งอเมริกัน-อินเดียซีตขาวบ่งบอกถึงความเหนื่อยอ่อน

“คุณควรออกไปจากบ้านฉันได้แล้ว” เจ้าของบ้านออกปากไล่ คนอันตรายอย่างนี้สมควรให้อยู่ที่บ้านเสียที่ไหน

“คุณใจดำขนาดนั้นเชียวนะ”

“เราไม่รู้จักกันเสียหน่อย”

“ก่อนหน้าที่คุณก็เรียกชื่อผมถูกนี่” เขาย้อนทั้งที่ยังนอนหลับตา

อนินทิตาชะงักไปเล็กน้อย ไม่คิดว่าเขาจะทันสังเกตเห็นที่เธอเรียกชื่อเขา และที่สำคัญเขาก็เรียกชื่อเธอเต็มปากเต็มคำด้วย เธอไม่แปลกใจที่เขา รู้จักเธอ ถ้าเคยเจอกันจริงๆ แบบนั้นแต่ทำเป็นไม่รู้รู้จัก...แบบนี้เสียเลย

สาวเจ้าของบ้านมองผู้ชายแปลกประหลาดตรงหน้าอย่างพิจารณา รามนอนนิ่ง แผลงอกกว้างกำยำผิดจากที่คิดกำลังสะท้อนขึ้นลงเป็นจังหวะสม่ำเสมอ รวกับว่าเขาหลับไปแล้ว เธอจึงขยับเข้าไปใกล้ๆ แล้วชะงักหน้าไปมองอย่างระมัดระวัง

ตั้งแต่วันที่เดินสวนกันที่ลิฟต์บนชั้นผู้บริหารที่อะลอนโซ ทาวเวอร์ก็ผ่านไปหลายเดือนแล้ว แต่รามก็ยังเหมือนเดิมทุกอย่าง ใบหน้าคมเข้มแบบลูกครึ่ง ผมหยักศกยาวที่เคยไว้ยาวอย่างไรก็อย่างนั้น ไหนจะหนวดเคราที่ก็อีก ปกติแล้วอนินทิตาไม่ใช่คนประเภทตัดดีสินไคร์ที่รูปลักษณ์ภายนอก แต่กับรามนี่ทำให้เธอหวาดระแวงได้ตลอดเวลาจริงๆ

“มีปัญหาอะไรหรือเปล่าคุณโรซาเลส”

จู่ๆ คนที่นอนหลับตาก็พูดขึ้น ทำเอาคนที่แอบมองอยู่นานถึงกับ

สะดุ้ง...เขารู้ได้อย่างไร

“ฉันแค่...” เจ้าของเสียงหวานอีกอึกเล็กน้อย “ฉันแค่จะดูว่าคุณเป็น
ยังไงบ้าง”

“ยังไม่ตาย”

“แต่คุณจะมาตายในบ้านฉันไม่ได้”

“ผมยังไม่มีแผนจะตายตอนนี้” คนเจ็บตอบกวนๆ และ...นอนต่อ
เจ้าของบ้านซึ่งตามองผู้บุกรุกด้วยสายตาเหลือเชื่อ คนอะไรหน้าด้าน
ระดับสิบ รู้จักกันแค่ผิวเผิน แต่มาหนีตายอยู่ในบ้านเธอเนียนะ ใครจะ
ใจเย็นก็ใจเย็นไปเถอะ แต่เธอจะไม่ประมาทแน่

อนินทิตาเอามือคลำไปยังกระเป๋ากางเกงด้านหลังทันที แต่กลับไม่พบ
โทรศัพท์มือถือที่เธอเก็บไว้...มันหายไปตั้งแต่เมื่อไหร่!

“หานี่อยู่หรือเปล่า”

อนินทิตาหันขวับ แล้วก็พบว่าของที่หาอยู่นานบัดนี้อยู่ในมือราม
เสียแล้ว...เขาเอาไปตั้งแต่ตอนไหนกัน

“นี่คุณ” เธอพยายามคว้ามั่นคินมา แต่รามเอาหลบไปได้อย่างรวดเร็ว
แล้วยัดมันใส่กระเป๋ากางเกงยีนของตัวเอง

“ถ้าอยากได้ก็มาเซ็ดตัวเอาคราบเลือดพวกนี้ออกให้หน่อย ผมเหนื่อย
อาบน้ำไม่ไหวหรอก”

“ว่าไงนะ!”

“จะให้พุดซ้าใหม่” เขาถามทั้งที่ยังนอนอยู่อย่างนั้น ทำราวกับมองเห็น
ทั้งที่ก็นอนหลับตาอยู่แท้ๆ

นักจิตวิทยาอาชญากรสาวหรือตามองผู้ชายที่นอนอยู่ตรงหน้าด้วย
สายตาไม่ไว้ใจ เธอทำงานมาก็เยอะ เจอคนมาก็มาก แต่ไม่เคยเจอใคร
ประหลาดและรู้ทันเธอเท่ารามมาก่อน

“คุณไม่เข้าใจอะไรเลยใช่ไหม ฉันไม่รู้จักคุณมากไปกว่ารู้ว่าคุณชื่อ
ราม เราไม่ใช่คนรู้จักกันด้วยซ้ำ คุณจะมาทำตัวเอาแต่ใจที่บ้านของฉันไม่ได้”

“ผมชื่อราม”

“แต่...”

“นามสกุลผมคือรามิเรซ” เขาตอบกวนๆ และ...นอนต่อ

ความหน้าด้านระดับสิบเต็มสิบของเขาทำให้อินนิทิตาทนไม่ไหว
อีกต่อไป เธอลุกขึ้นแล้วเดินตรงไปยังโทรศัพท์บ้านที่อยู่ห่างจากเตียงแค่
แค่เอื้อมมือเท่านั้น ทว่า...

“คิดให้ตีคนสวย” เสียงรามขู่อีกแล้ว และไม่ได้มีแค่คำพูดอย่าง
เดียวเท่านั้น แต่ยังเล็งปืนมาที่เธออีกด้วย

คนที่ห้วงตายศพไม่สวยยิ่งกว่าอะไรทั้งหมดได้แต่กลืนน้ำลาย ใจหนึ่ง
นึกอย่างลองกล่อมเขา ลองเล่นเกมจิตวิทยากันสักรอบ แต่หลังจากพูดคุย
กันมาสักระยะ เธอคิดว่าคนอย่างรามรู้ทันเธอแน่นอน ดังนั้นสิ่งเดียวที่
ทำได้คือทำตามที่เขาบอกไปก่อนแล้วกัน

ทั้งที่เป็นวันหยุดสิ้นปี แต่กลับมีงานล้นมือเสียจนไม่ได้หยุดอย่าง
คนอื่นเขา ต้องขับรถกลับบ้านท่ามกลางการเฉลิมฉลองขึ้นปีใหม่ของผู้คน
รอบข้างแค่นี้ก็หนักหนาสาหัสพอแล้วสำหรับอินนิทิตา แต่วันนี้ไม่ใช่วัน
ของเธอ เพราะนอกจากจะต้องเผชิญกับงานที่หนักหน่วงมาตลอดทั้งวันแล้ว
เธอยังต้องมาเผชิญคนบ้าที่รู้ทันเธอทุกอย่าง ทำเอาเธอแทบประสาทเสีย
ทั้งที่เพิ่งเจอกันไม่ถึงชั่วโมง

อินนิทิตาเป็นผู้หญิงแปลกคนหนึ่ง เธอมักทำอะไรไม่คิดหน้าคิดหลัง
อย่างเช่นเคยเห็นผู้ชายถูกยิงบาดเจ็บจนเกือบตายถูกทิ้งไว้กลางทะเลทราย
เนวาดา เธอก็ช่วยชีวิตมาแล้ว จนตอนหลัง สเปนเซอร์ ไวลด์ มาช่วยเธอ
ทำงาน ฝีมือเขาใช้ได้ ท่าทางผ่านงานบอดี้การ์ดหรือไม่ก็งานลับมาอย่าง
ไซโกโซน เธอเสียดาบฝีมือเขา พยายามเสนอให้เขามาทดสอบที่สำนักงาน
ของเธอ แต่เขากลับปฏิเสธแล้วก็หายไปราวกับไม่มีตัวตน

ดังนั้นตัดเรื่องกลัวคนแปลกหน้าไปได้เลย เธอไม่เคยมีปัญหากับการ

รับมือคนแปลกหน้า แต่กับรามนั้นต่างไป เขาไม่ได้มีท่าทางลึกกลับอันตราย อย่างสเปนเซอร์ แต่กลับกวนโทสะ ยั่วให้หมดความอดทนและเผยตัวตนออกมาทีละนิด ไม่แสดงท่าทีเอาแต่ใจ ไม่ซึ่งตาวางอำนาจแบบที่พวกผู้ชายทั่วไปชอบทำกัน แต่น้ำเสียงเรียบเรื่อย รอยยิ้มหวานขัดกับดวงตาวาววับ คู่นั้นต่างหากที่ทำให้คนถูกมองหายใจไม่ทั่วท้อง รวากับว่าภายใต้ท่าทางสบายๆ เหมือนสายลมเย็นๆ พัดผ่านนั้นซ่อนอะไรไว้มากมายเสียจนเธอเองยังมองไม่ออก แล้วจะไม่ให้กลัวได้อย่างไร

สาวเจ้าของบ้านเดินออกมาจากห้องน้ำ ในมือถือภาชนะใส่น้ำอุ่นและผ้าขนหนูสะอาด ทว่าดวงตากลับลอบมองเขาอย่างระแวงระวังตลอดเวลา กระทั่งเดินมาใกล้ๆ แต่รามก็ยังไม่ขยับ เขาทำเหมือนหลับจริงๆ แต่กลับทำให้คนมองคิดระแวงไปได้ต่างๆ นานา

จะมีคนประหลาดสักกี่คนกันที่มีบุคลิกแบบนี้...

ขณะค่อยๆ เซ็ดตัวให้เขา นักจิตวิทยาอาชญากรสาวก็ลอบสำรวจผู้ชายตรงหน้าด้วยความสนใจ เท่าที่จำได้...ตอนเจอกันครั้งแรก รามรามเรซ มีบุคลิกหลุกหลิก ทั้งยังดูขอมแก้งก้าง แต่งกายด้วยเสื้อผ้ามอซอ ต่างกับ เซลส์ อะลอนโซ ซีอีโอบริษัทข้ามชาติที่หล่อรวย แต่งกายเนียบไปทุกกระเบียด

สาบานได้เลยว่าเธอไม่มีเจตนา ‘ลวนลาม’ คนเจ็บด้วยสายตาเลยสักนิด แต่การมีผู้ชายมานอนเปลี่ยออกอยู่ในบ้าน จะไม่ดูก็กระไรอยู่

ดวงตากลมโตโล่มองตั้งแต่ใบหน้าคมเข้มที่ยังมีรอยเลือดเปื้อนอยู่เล็กน้อย ถือเป็นโอกาสมองขนตาดกหนายาวอนเสียนผู้หญิงอย่างเธอยังอายนึกสงสัยว่าแอบติดขนตาปิดมาสคารามาหรือเปล่า จนมีความคิดอยากกระชากขนตาเขาออกแรงๆ ด้วยความหมั่นไส้ แต่คิดไปคิดมา...อย่าดีกว่า เธอยังไม่อยากตายทั้งที่ตัวยังมีกลิ่นคาวเลือดอย่างนี้

“ราม” เธอลองกระซิบเบาๆ ทดสอบว่าเขาหลับจริงหรือไม่ แต่เขาก็ยังเสียบ ไร้สัญญาณตอบรับใดๆ

แต่เธอไม่เชื่อ...

ไม่กี่ชั่วโมงที่เจอกัน แต่เขาดักทางเธอได้ทุกอย่างล้วนเป็นประสบการณ์ไม่ให้เธอเชื่อคนมากเล่ห์ตรงหน้า จึงลองโหมกมือตรงหน้าเขา ยิ่งเขายึด เขาก็ยิ่งชะงักเข้าไปใกล้ๆ แล้วลองเรียกอีกครั้ง

“ราม คุณหลับจริงๆ หรือ...ว้าย!” อนินทิตาร้องเสียงหลง ยังถามไม่ทันจบก็ถูกคนมือไวกดท้ายทอยให้ก้มลงไปหาแล้วจับเธอ ทำเอาหญิงสาว ลืมตาโพล่ง ตกใจจนทำอะไรไม่ถูก ปลอบให้คนบ้าฉวยโอกาสกดจับแน่นแน่นยิ่งขึ้น มีอีกข้างของเขาเลื่อนไล่ไปตามสี่ข้างเบาๆ พอเธอตั้งสติได้ ก็ผลักอกเขาเต็มแรงจนพื้นมือเขาได้ในที่สุด

“ทำบ้าอะไรนะ!” เจ้าของบ้านลูกพรอดขึ้นอย่างรวดเร็ว แล้วชิงตาใส่คนที่ยังนอนหนุนแขนตัวเองด้วยท่าทางสบายๆ แถมยิ้มเจ้าเล่ห์

“ก็คุณแอบมองผมตั้งนาน แถมยื่นหน้ามาใกล้ๆ อีก ก็คิดว่าอยากจูบนะสิ”

“ฉันแค่อยากรู้ว่าคุณหลับไปแล้วหรือยัง”

“จะขโมยโทรศัพท์หรือ” คิ้วเข้มเหนือดวงตาคมดุเล็กขึ้นเล็กน้อย ด้วยท่าทางกวนประสาท

ตาเป็นประกายแพรวพราวของเขาทำเอาอนินทิตาเย็นสันหลังวาบ เธอไม่ตอบ แต่เดินเลี้ยวออกไปอีกทาง

“จะไปไหนล่ะ ยังไม่เซ็ดตัวให้ผมเลยนะ”

“ออกไปจากบ้านฉันเดี๋ยวนี้” เจ้าของบ้านทำเสียงดุ พอกันที... เธอทนให้เขาอยู่ในบ้านไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว

ทั้งที่ถูกไล่แทบจะทุกห้านาที แต่รามก็ยังคงความหน้าหนาไว้ได้อย่างเหนียวแน่น เขาทำไม่รู้ไม่ชี้ นอนผิวปากสบายๆ แต่กลับเอื้อมมือไปคว้าปืนมาถือไว้เสียอย่างนั้น

“ขอนอนที่นี้สักคืนแล้วกัน”

“ฉันจะแจ้งความ”

“คิดว่าทำได้หรือ”

สาวเจ้าของบ้านลอบมองอาวุธในมือรามแล้วก็กลืนน้ำลายฝืดคอ รามหัวเราะหึๆ ก่อนจะผิปากเป็นทำนองกวนประสาท และยังคง ยึดเตียงเบดภายในห้องนั่งเล่นของเธอเป็นของตัวเอง

อนินทิตาไม่ทนอีกแล้ว ในเมื่ออยากยึดโทรศัพท์เธอก็ยึดไป แต่ กุญแจรถยังอยู่ เธอมองผู้บุกรุกหน้าหน้าด้วยสายตาทาอาฆาต แล้วเดินผ่าน หน้าเข้าไปหยิบกุญแจรถ นำแปลกที่คราวนี้เขาไม่ห้ามเธอ ทั้งยังยิ้มให้อีกด้วย นี่สรุปใครเป็นเจ้าของบ้านกันแน่

สาวเจ้าของบ้านตัวจริงคิดอย่างกรุ่นๆ เดินกระแทกเท้าไปที่ประตู แล้วชะงักเล็กน้อย รอฟังว่ารามจะห้ามเธอหรือไม่ แต่เขาก็ยังเงิบ ทั้งๆ ที่ ยึดมือถือเธอไป แต่กลับปล่อยเธอเดินออกนอกบ้านเนียนะ ไม่กลัวเธอไป แจ้งความให้ตำรวจลากคอเขาเข้าคุกหรือ

อนินทิตาขมวดคิ้ว หันกลับมามองรามก็พบว่าเขาปลดล็อกสมาร์ต- โฟนของเธอได้ ทั้งยังนอนเล่นเกมหน้าตาเฉย

น้ำมันจะเกินไปแล้ว!

หญิงสาวเปิดประตูบ้านแล้วก้าวออกไปด้วยอารมณ์กรุ่นๆ แต่กลับ ต้องชะงักเมื่อเห็นว่าหน้าบ้านยังมีผู้ชายชุดดำท่าทางไม่น่าไว้ใจสองคนเดิน ป่วนเบี่ยนอยู่ไม่ห่างจากบ้านของเธอ และที่สำคัญ...กำลังจะหันมาอีกด้วย

ไม่ต้องรอให้ใครบอก อนินทิตาก็รีบถอยหลังกลับเข้าบ้าน ปิดประตู อย่างรวดเร็วแล้วหันกลับมามองคนจับด้วยสายตาคาดคั่น

“คนพวกนั้นใคร”

“คนที่มีเรื่องกับผมไง”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็ออกไป”

“ผมเจ็บอยู่” เขาตอบสั้นๆ สายตาดจจ่อกับเกมในโทรศัพท์มือถือ ของเธอ

น้ำเสียงสบายๆ ของหนุ่มมาดเข้มยั่วยุให้อนินทิตาหมดความอดทน

เธอก้าวพรวดเข้าไปหารามหมายจะเอาโทรศัพท์คืน แต่เขาก็เอาหลบไปอย่างรวดเร็วจนทั้งยังจับมือเธอไว้อีกด้วย

“ผมจะอยู่ที่นี้” ไม่ใช่คำขออนุญาต แต่มันคือคำบอกเล่าด้วยสายตามุ่งมั่น บ่งบอกว่าเขาจะไม่ไปไหน

ปกติแล้วอนินทิตาไม่ใช่คนใจร้อน การทำงานกับผู้ป่วยที่เป็นอาชญากรทำให้เธอเป็นคนใจเย็นและมีสติเสมอ แต่รามเป็นคนเดียวที่ทำให้ความอดทนของเธอขาดสะบั้นลงทุกครั้งที่คุณกัน

มือเล็กกำแน่น พยายามควบคุมตัวเองไม่ให้ลงมือกับเขา อย่างไรก็ตามเธอก็เป็นผู้หญิง ส่วนเขาเป็นผู้ชายตัวสูงที่มีอาวุธในมือ สู้ไปมีแต่แพ้ ดีไม่ดีอาจตายศพไม่สวยอย่างที่กลัวมาตลอด แต่รามกลับไม่ให้ความร่วมมือเลย ยิ่งเธอพยายามข่มใจ เขาก็ยิ่งยั้มกวนตะกอนอารมณ์ของเธอให้ขุ่นเพิ่มขึ้นจนเธอทนไม่ไหวอีกแล้ว

อนินทิตาหันไปมองปืนที่เขาวางไว้ข้างตัวแล้วพุ่งตัวไปคว้ามันด้วยความเร็วที่มั่นใจว่ารามขัดขวางเธอไม่ทันแน่ๆ แต่เขาก็ไวเหลือเชื่อ ทั้งที่นอนเจ็บ ทั้งยังเล่นโทรศัพท์อยู่แต่ๆ แต่กลับคว้ามือเธอไว้ได้อย่างรวดเร็ว แล้วออกแรงบีบเสี้ยจนอนินทิตาร้องเสียงหลง

“โอ๊ย!” เธอทิ้งปืนในมือทันทีเพราะทนความเจ็บไม่ไหว ผู้ชายบ้าอะไรใจร้ายกับผู้หญิงสวยอย่างเธอได้ลงคอ

“เจ็บหรือคนดี” หนุมมาดเข้มยั้งฉีกยิ้มกวนประสาท สู้มเสี้ยดูใจดีมีเมตตา แต่ดวงตาวาววับเอาเรื่อง “ผู้หญิงไม่ควรแตะอาวุธนะจ๊ะ”

“ปล่อยฉัน”

“เราคงคุยกันดีๆ ไม่ได้แล้วละ” รามบอกเสียงเหยิ่ม แล้วหยิบกุญแจมือจากกระเป่ากางเกงยื่นด้านหลังมาคล้องข้อมืออนินทิตา อีกข้างคล้องมือตัวเองไว้

“นี่!” หญิงสาวทำตาโต มองกุญแจมือบนข้อมือสลับกับตัวต้นเรื่องแล้วก็อยากจะทำอะไรใส่หน้าเขาเหลือเกิน “ทำบ้าอะไรของคุณ!”

“เดี๋ยวคุณลอบทำร้ายตอนผมหลับ”

“ฉันไม่ได้พูดสักคำว่าจะให้อยู่ คุณต้องออกไปเดี๋ยว...”

“ก็ผมจะอยู่” รามทำเสียงรำคาญ ขยี้หูตัวเองแรงๆ ปิดโสตประสาท ไม่ยอมฟังสิ่งที่เธอพูด

อนินทิตาเดือดจัด นิ้วมือจะตีผู้ชายบ้าตรงหน้า แต่ก็ทำไม่ได้ ลืมไปเสียสนิทว่ามือเธอก็ถูกพันธนาการไว้กับมือของเขา เท่ากับว่าตอนนี้อย่างไรก็ตามแต่จะไล่เขาออกไปเลย เธอเองก็ถูกผูกติดกับเขาเป็นที่เรียบร้อย

“คุณเป็นบ้าหรือ”

“ผมไม่ได้บ้า” หลังจากจัดการสาวเสบเรียบร้อย รามก็ทิ้งตัวลงนอนหลับตาสบายใจ และไม่สนใจเธออีก

สาวเจ้าของบ้านหม่มปากแน่น ดูจากความกวนประสาทของรามแล้ว ใช้ไม้แข็งคงมีแต่แตกหักกันไป สู้ใช้ไม้อ่อนน่าจะดีกว่า

อนินทิตาหลับตาแล้วสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ชมอารมณ์ให้เย็นลง แล้วถามด้วยน้ำเสียงอ่อนลง “กุญแจอยู่ไหน ไหนว่าจะให้ฉันเซ็ดตัวให้แห้งล่ะ”

“อยู่ในทางเกง”

“ข้างไหน ฉันเอาออกให้ จะได้เซ็ดตัวให้คุณไง”

“ในทางเกงใน”

คำตอบสั้นๆ ง่ายๆ แต่ทำเอาคนฟังสะดุ้ง ดวงตาเบิกกว้าง มองผู้ชายมาดเข้มจอมกวนอย่างเหลือเชื่อ เธอไม่รู้ว่าเขาเป็นคนประเภทไหนกันแน่ แต่ถ้าเขาเป็นคนชอบเอาชนะแล้วละก็ เธอก็จะบอกเขาไปตามตรงเลยว่าเขาชนะแล้ว เธอยอมแพ้ เจออย่างนี้เข้าไปเธอสู้ไม่ไหวแล้ว

อนินทิตาทิ้งตัวนั่งบนพื้นหน้าเตียงเบดที่รามนอนอยู่แล้วถอนหายใจแรงๆ ในเมื่อไปไหนไม่ได้ก็ต้องยอมรับสภาพ เพราะกุญแจมีอยู่บ้าง นี่แหละที่ทำให้เธอไม่เหลือทางเลือกใดๆ เลยนอกจากทิ้งตัวลงนอนโดยวางมือไว้บนมือหนากร้านของเขา เธอตั้งใจจะไม่หลับ แต่เพราะความเหนื่อยล้าจากงานหนักมาหลายวันติดต่อกัน กอปรกับทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ จากที่

ฝันลืมหาดูอยู่นานก็ค่อยๆ หรีปรีอที่ละน้อยและหลับลงในที่สุด
ท่ามกลางความมืดมิดและความเงียบที่ปกคลุม คนที่อนินทิตาคิดว่า
หลับไปก่อนกลับลืมหาดูขึ้น

หนุ่มร่างสูงลูกหนึ่งแล้วก้มลงมองสาวร่างเล็กที่นอนชดอยู่บนพื้น
ท่าทางเธอนอนไม่สบายเพราะกัญญาแจมือที่ติดอยู่กับเขา ถ้าเป็นผู้ชายที่เป็น
สุภาพบุรุษก็คงจะแสดงน้ำใจกับสาวสวยด้วยการอุ้มเธอขึ้นมานอนบน
เตียงเบด แล้วตัวเองลงไปนอนข้างล่างเสียเอง

แต่ขอโทษด้วย...เขาไม่ใช่คนดี

รามยืมเจ้าเล่ห์ หยิบกัญญาแจมือออกมาจากกระเป๋าทางเกงยีน ไม่ใช่
ทางเกงในอย่างที่บอก ปลดกัญญาแจมือออกให้ แล้วลุกขึ้นเดินไปที่หน้าต่าง
มองลอดใต้ผ้าม่านผืนหนา ไม่พบผู้ชายสองคนทีไล่ตามเขามาแล้ว

อดีตนักวิเคราะห์ข้อมูลหยิบพีดีเอ้อออกมาจากกระเป๋าทางเกงยีนแล้ว
เข้าโปรแกรมแฮ็กกล้องวงจรปิดในย่านนี้ทั้งหมด ไม่นานก็ได้ภาพมาทั้งหมด
ผู้ชายสองคนทีไล่ตามเขายังอยู่ไม่ไกลจากย่านที่พักของอนินทิตา

เมื่อได้คำตอบสิ่งที่สงสัยแล้ว รามก็เก็บพีดีเอไว้ที่เดิมแล้วเดินกลับ
มาที่เตียงเบด แวบแรกก็นึกอยากลองเป็นสุภาพบุรุษดูบ้าง อยากรู้ว่าถ้า
ทำตัวหล่อๆ มีน้ำใจงามๆ ต่อเด็ก สตรี และคนชราแล้วจะรู้สึกอย่างไร แต่
คิดไปคิดมา...ไม่ดีกว่า เพราะอนินทิตาก็ใช้ธรรมดาที่ไหน ภายใต้ใบหน้า
อ่อนหวานที่มีส่วนผสมระหว่างชาติตะวันออกกับตะวันตกอย่างลงตัว และ
ดวงตาคมหวานกลมโตเป็นประกายสุกใสนั้น แท้จริงแล้วเธอร้ายกาจเพียงใด
เขาจำได้ไม่ลืมว่าเธอเคยชกนิ้วกลางใส่หน้าเขา แต่นั่นก็ไม่ใช่เหตุผลที่ทำให้เขา
มาอยู่ตรงนี้

รามนอนบนเตียงเบดตัวเดิมแล้วนึกไปถึงเหตุการณ์ที่ไฮโนลลู หลังจาก
ที่เปิดตัวทั้งอัลเบอร์โต วูล์ฟ และเซสก็ออกสู่ที่สว่าง พ้นข้อกล่าวหาการเป็น
เดอะดาร์กแฟนทอมไปแล้ว ทั้งยังถือโอกาสโยนทุกอย่างกลับสู่จุดเริ่มต้น
ให้ผู้ที่ก่อตั้งตัวจริงรับกรรมในสิ่งที่พวกเขาทำ แรกทีเดียวรามหลับไปกดาน

ที่อื่นแล้ว ไม่คาดคิดว่าจะมี 'ใครบางคน' ที่รู้ทันเขาทุกอย่าง ทั้งยังรู้จักปีศาจที่ซุกซ่อนอยู่ในใจของเขาดีกว่าตัวเขาเองเสียอีก

'ใครคนนั้น' เข้ามาพร้อมยื่นภารกิจบางอย่างแตกต่างกับการปกปิด 'ตัวตน' ของรามให้เป็นการลับดั้งเดิม รามไม่แปลกใจที่ใครคนนั้นรู้ว่าเขาเป็นใครและทำอะไรมาบ้าง แต่ที่แปลกใจคือทำไมเมื่อรู้จักลับล่ออยู่ให้เขาลอยนวลมาจนถึงตอนนี้

และเมื่อรามเริ่มงานจริงๆ จังๆ ก็กลับได้พบคนที่คิดว่าตายจากโลกนี้ไปแล้วเสียอีก และผู้ชายคนนั้นก็รู้จักเขาดีไม่น้อยกว่า 'ใครคนนั้น' เลย

สองงานถูกเสนอมาในลักษณะต่างขั้ว รามได้แต่ครุ่นคิด ต้องมีอะไรสักอย่างเกี่ยวกับเดอะดาร์กแฟนทอมที่พวกเขายังไม่รู้ บางอย่าง...ที่อาจไม่ใช่แค่กลุ่มอาชญากรซื้อขายอาวุธกับผู้ก่อการร้าย หรือแค่สอดแนมพลเมืองอีกต่อไป

แม้จะเป็นแฮกเกอร์คนหนึ่ง เขาก็จะสามารถทำทุกได้อย่าง ภารกิจที่ได้รับยากเกินไปและไม่มีจุดหมายชัดเจน เขาอยู่ในที่ทำงานต่อไปไม่ได้อีกแล้ว และไม่รู้ว่าจะเริ่มจากตรงไหน จนกระทั่งนึกถึงสเปนเซอร์ หรือ Mr. S ที่เคยเจาะเข้าถึงระบบความปลอดภัยของอะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์ได้ สเปนเซอร์ฝีมือไม่ธรรมดา เสียชีวิตที่รักสุคนธวา ภรรยาของเชสก์มากไป พอออกหักเข้าหนอยก็เสียศูนย์ และสูญหายไปราวกับไม่เคยมีตัวตน เห็นได้ชัดว่าความรักคือหายนะ ดีที่ในชีวิตนี้เขายังไม่เคยรักใครและไม่คิดรักใครนอกจากตัวเอง

รามไม่สนใจสเปนเซอร์ แต่คนที่เคยอยู่กับสเปนเซอร์นี้ต่างหากเล่าที่น่าสนใจ...

ดวงตาคมหวานเบนมามองสาวที่ยังนอนบนพื้น อนินทิตามดมลงจากตอนที่เจอกัน ส่งผลให้ดูตัวเล็กบอบบางกว่าเดิมมากขึ้นไปอีก แต่จากที่ได้สัมผัส เห็นตัวเล็กๆ แบบนี้แต่ฝีมือน้อยที่ไหน ทั้งยังพยายามเล่นเกมจิตวิทยากับเขาหลายครั้ง แต่ถ้าเทียบกันแล้ว...ยังห่างชั้นกับเขาอยู่มาก

ถ้าจะเริ่มต้นจากใครสักคนที่ให้ความสนใจคดีของเดอะดาร์กแฟนทอม
ก็น่าจะเป็นอนินทิตาคอนนี่นี่ละ
หนุ่มเจ้าเล่ห์ขี้มึนในความมืด...นี่เพิ่งเริ่มต้น 'เกม' ที่แท้จริงเท่านั้น!

๑

ผู้ชายจากข้างทาง

ความคิดที่ว่าในช่วงวันหยุดจะใช้เวลานอนเต็มที่ต้องพึ่งทลายลง อนินทิตารู้สึกเมื่อยขบไปทั้งเนื้อทั้งตัว ทั้งที่เธอก็ใช้เตียงนอนเพื่อสุขภาพ อย่างดีไม่ใช่หรือ หญิงสาวลืมหืมตาขึ้นมาช้าๆ นึกแปลกที่เธอไม่ได้อยู่ในห้องนอนรกรก ของเธออย่างที่ควรจะเป็น แต่กลับมานอนบนพื้นพรมภายในห้องเพอร์จัมมูเลียอย่างนั้น

อนินทิตาหารี่ตาลง นึกไปถึงสาเหตุที่ทำให้เธอมาอยู่ตรงนี้แล้วก็ติดตัว ลูกขึ้นทันทีราวกับติดสปริง ก็มลงมองข้อมือที่เคยถูกพันธนาการ แต่ตอนนี้ไม่มีกุญแจมืออยู่แล้ว จึงโล่งใจไปได้แปละหนึ่งว่าถ้าเกิดอะไรขึ้นมาจริงๆ อย่างน้อยเธอก็จะป้องกันตัวได้ จากนั้นมองซ้ายมองขวาพยายามหาตัวต้นเรื่องว่ายังอยู่ที่นั่นหรือไม่ แต่ก็ไม่พบใคร ในห้องเพอร์จัมมูเลียมีแค่เธอคนเดียวเท่านั้น

ไปแล้วใช่ไหม...

สาวเจ้าของบ้านก็มลงสำรวจตัวเองว่ามีอะไรบุบสลายหรือไม่ เลื้อ

กางเกง และชั้นใน ทุกอย่างยังอยู่ครบ อย่างน้อยก็รอดจากการถูกข่มขืนไปแล้ว มีแค่รอยเลือดจากเมื่อคืนเท่านั้น แต่ซั๊กก็น่าจะออก

เจอเรื่องหนักๆ มาทั้งวันทั้งคืนก็ทำเอาล้าไปทั้งตัวเช่นกัน อนินทิตา ลูกขึ้นเดินไปเปิดม่านที่หน้าต่างรอบๆ ทาวน์เฮาส์ บ้านข้างๆ พาลูกออกมาปั่นจักรยานยามเช้า บ้านถัดไปพาหมาออกมาเดินเล่น ส่วนอีกหลังก็พาคุณยายออกมาเดินออกกำลังกายเช่นกัน ทุกอย่างยังดำเนินไปตามปกติราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

หญิงสาวถอนหายใจโล่งอกที่อย่างน้อยเธอก็ยังไม่ตาย จากนั้นจึงปิดล็อกทั้งประตูและหน้าต่างให้แน่นหนา แล้วเดินโผล่ไปเข้าห้องน้ำ ผ่านมาทั้งคืนเธอก็อยากล้างคราบเลือดออกไปใจจะขาด ทว่าภาพที่สะท้อนผ่านกระจกเงาทำเอาเจ้าตัวถึงกับสะดุ้ง แล้วได้แต่ถามตัวเองว่าเมื่อคืนไปกินเลือดใครมา ถึงได้ลอะไปทั้งปากทั้งหน้าขนาดนี้ แต่พอคิดได้ว่าเพราะใครและเพราะอะไร ใบหน้าสวยหวานก็แดงจัด ซึ่งไม่ใช่เพราะความสะท้านอาย แต่เป็นเพราะโตะต่างหาก

ยิ่งคิดไปถึงผู้ขายมาดเข้มท่าทางกวนประสาทคนนั้นก็ยิ่งโมโห อนินทิตาล้างหน้าล้างตาเอาคราบเลือดออกให้หมด จากนั้นจึงถอดเสื้อผ้าออก ตั้งใจจะเข้าไปแช่น้ำอุ่นให้สบายตัวเสียหน่อย ทว่าเมื่อเดินไปเปิดม่านพลาสติกที่กั้นระหว่างอ่างอาบน้ำ หายนะก็บังเกิด เพราะอ่างอาบน้ำถูกยึดครองโดยคนที่เธอคิดว่าไปแล้ว และที่สำคัญ...เธอไม่สวมอะไรเลยแม้แต่ชั้นเดียว

“เฮ้ย!”

“กรี๊ด!”

สาวเจ้าของบ้านร้องลั่น สองมือยกขึ้นปิดบังร่างกายแล้วรีบวิ่งหนีไปจากตรงนั้นให้เร็วที่สุด ตาคมที่มองมาทำเอาอนินทิตาตัวสั่น นึกอยากมุดดินหนีไปเหลือเกิน ไม่คิดว่าเขาจะยังอยู่ในเมื่อทั้งบ้านก็ไม่หลงเหลือร่องรอยของเขาแล้ว ทั้งยังอยู่ในบ้านเธอได้เงียบเชียบเหลือเชื่อ ทำเหมือนเป็นแค่เงา

ที่ไม่มีตัวตน แต่นึกอยากโผล่ตรงไหนก็โผล่ขึ้นมาอย่างนั้นละ

เขาก็ช่างอะไรเลย เธอล้าหน้าอยู่ข้างนอกทั้งยังบ่นเสียงดังขนาดนั้น เขาก็น่าจะไต่ยีนหรือส่งเสียงบ้าง ไม่ใช่ปล่อยให้เธอเดินแก้ผ้าเข้าไปหา แล้วนี่จะมองหน้ากันอย่างไร

อนินทิตาสวมเสื้อคลุมเรียบร้อย เมื่อความอับอายแปรเปลี่ยนเป็นโทสะ เธอจึงเดินออกไปหยิบไม้เบสบอลแล้วเดินกลับเข้ามาหารามด้วยท่าทางเอาเรื่อง

“ออกไปจากบ้านฉันได้แล้ว...” คนตั้งใจมาหาเรื่องซังกัณฑ์เมื่อเห็นว่าเป้าหมายกำลังจะลุกขึ้นจากอ่าง ดวงตากลมโตเบิกกว้าง อ้าปากค้าง เช่นเดียวกับที่ไม้เบสบอลหลุดจากมือตกพื้นเสียงดัง

รามไม่มีท่าที่ตกใจ สายตาดกตะลึงของเธอไม่มีผลกับเขาเลยแม้แต่น้อย เขากำลังจะลุกขึ้น แต่อินทิตาห้ามไว้เสียก่อน

“อย่าเพิ่ง!”

“อะไร” หนูนุ่มหน้าเข้มทำเสียงรำคาญ “ก็ไหนว่าจะให้ผมออกไปไง”

“ไหนเสื้อผ้าคุณ”

“เอาไปซัก อยู่ในเครื่องซักผ้าคุณนะ”

“อะไรนะ” เจ้าของบ้านทำหน้าที่เหลือเชื่อ นี่เขาแฟนฟ่านไปทั่วบ้านเธอเลยอย่างนั้นหรือ

“ต้องให้พูดซ้ำไหม”

“ไม่ใช่ฉันไม่ได้ยิน ฉันแค่สงสัยว่าคุณรู้จักคำว่ากาลเทศะบ้างไหม”

“คืออะไรหรือ” รามตีหน้าซีด “ไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย มันสะกดอย่างไรล่ะ”

เจอคำตอบแบบนี้เข้าไปอนินทิตาก็แทบล้มทั้งยืน ถ้าตอนนี้ใครสักคนสมควรบับดจริต คนคนนั้นคงจะเป็นเธอแล้วละ อย่างรามนี่จิตแข็งเกินเยียวยาแล้ว ถ้าเขาไม่ปกติจริง ต่อให้หมอไหนก็เอาไม่อยู่หรอก

“แล้วนั่นจะไปไหน” เจ้าของเสียงเข้มถามเมื่อเห็นคนตั้งใจจะมาหาเรื่อง

เดินคอตกกลับไปอย่างท้อแท้

“ไปหาเสื้อผ้ามาให้”

“คุณมีเสื้อผ้าผู้ชายด้วยหรือ”

คนถูกถามไม่ยอมตอบ จริงๆ แล้วเธอมีเสื้อผ้าผู้ชายติดบ้านอยู่บ้าง เพราะทั้งพี่สาวและพี่เขยก็เคยมาค้างที่นี้บ่อยๆ เวลาถึงงาน จึงมีเสื้อผ้าของสองคนนี้ติดบ้านไว้เสมอ แต่สีหน้ากระอักกระอ่วนของเขาทำให้เธอนึกอยากเอาคืนบ้าง

อนินทิตายิ้มเจ้าเล่ห์ โหนๆ ก็หน้าข้มมาดโจรทั้งยังไว้ผมยาวประบ่า อย่างนี้ลองแต่งหญิงสักหน่อยใหม่...ราม รามิเรช

ในทุกๆ สงครามย่อมต้องมีผู้แพ้และผู้ชนะ

อนินทิตาเดินฮัมเพลงกลับเข้ามาในห้องน้ำแล้วส่งผ้าเช็ดตัวให้เขา บอกว่าเตรียมชุดวางบนเตียงเบตไว้ให้แล้ว รอจนรามออกไปแล้วเธอก็เข้าไปล้างห้องน้ำยกใหญ่ ทั้งที่ปกติแล้วจะจ้างบริษัททำความสะอาดตลอด แต่เธอจะทำใจใช้ห้องน้ำต่อจากรามได้อย่างไร ต่อให้เป็นผู้หญิงสกปรกสกมกเพียงไร แต่เรื่องสุขอนามัยนั้นต้องเป็นที่หนึ่งเสมอ เธอทำความสะอาดจนมั่นใจว่าสะอาดเอี่ยมไร้คราบโคลนของรามแล้ว จึงอาบน้ำซำๆ ไม้รีบร้อน เพราะมั่นใจว่าเธอชนะสงครามนี้แน่

หลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว เจ้าของบ้านคนสวยก็เดินผิวปากออกจากห้องน้ำด้วยความสดชื่น ความรู้สึกแบบผู้ชนะกำลังเบ่งบาน นึกอยากเห็นสภาพรามสวมเสื้อผ้าของเธอเต็มแก่ ดูสิว่าเขาจะทำหน้าอย่างไร เก่งนักใช้ไหม เธอก็อยากรู้เหมือนกันว่าเขาจะเอาตัวรอดจากสถานการณ์นี้ได้อย่างไร

อนินทิตาเดินมาถึงห้องนั่งเล่น แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อเห็นว่าชุดกระโปรงตัวโคร่งที่เก็บไว้ตั้งแต่สมัยเป็นวัยรุ่นนตัวอวบยังอยู่ที่เดิม รามไม่ได้เอาไปสวม แล้ว...เขาหายไปไหน

กลิ่นหอมที่ลอยมาเตะจมูกยิ่งส่งผลให้สาวเจ้าของบ้านชะงัก แล้วเดินตามเข้าไปในครัวทันที เตรียมใจเห็นภาพอุจาดตา แต่ก็ไม่ แรกทีเดียวเธอกลัวใจรามจะทำแผลงด้วยการแก้ผ้าประชดไปเลย คนหน้าหนาอย่างเขาทำได้ไม่อายุใครอยู่แล้ว แต่ดีที่เขายังสวมกางเกงตัวเดิม ส่วนท่อนบนเปลือยเปล่า ผ้าพันแผลยังอยู่ครบเพราะเมื่อครู่ที่เขาใช้อ่างอาบน้ำ เขาแค่นั่งเออาซาแซ่น้ำเท่านั้น ไม่ทำให้แผลโดนน้ำแต่อย่างใด

“ท่าทางผิดหวังน่าดูนะ” เจ้าของเสียงเข้มเปรย เขาไม่หันกลับมา ก็จริง แต่คนฟังจับความยับยั้งในน้ำเสียงนั้นได้

อนินทิตาซึ่งตาใส่แผ่นหลังเปลือยเปล่าเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อและบาดแผลต่างๆ นานาของชายหนุ่ม เมื่อตัดอคติที่มีต่อเขาออกไป ก็ทำให้อดสงสัยไม่ได้ว่าเขาผ่านอะไรมาบ้าง ทำไมถึงมีแต่รอยแผลเต็มหลังขนาดนี้ และที่สำคัญ...เขาเป็นใครกันแน่

“คุณอาบ่านานมากจนผมชักออบกางเกงได้”

“ก็...เมื่อคืนไม่ได้อาบนี้”

“ผมทำอาหารเผื่อ” รามหันกลับมาในที่สุด

ดวงตากลมโตะหรีแคบลงด้วยความสงสัย เมื่อเห็นหน้าด้านหน้าของเขา ก็เต็มไปด้วยรอยแผลเป็นจางๆ ไม่แพ้ก้น

“คุณจ้องผมนานไปแล้วนะอนิน”

“ไปโดนอะไรมา”

“อย่าได้คิดจะรักษาผมเชียว” หนุ่มหน้าเข้มหัวเราะหึๆ เขาเดินนำไปออบและซิวาร์สลัดฝีมือตัวเองมาเสิร์ฟให้ออนินทิตาถึงโต๊ะอาหาร

“ฉันไม่คิดจะรักษา แค่สงสัย”

“ผมไม่เป็นไร” รามตัดบทแล้วนั่งลงตรงข้ามหญิงสาว

รอยยิ้มมวนๆ บนใบหน้าคมคายทำให้ออนินทิตาเริ่มสนใจ จากประสบการณ์กับคนไข้ที่เป็นอาชญากรที่ผ่านๆ มา พวกที่มีรอยแผลเต็มตัวแบบนี้มักเกิดจากการถูกทำร้ายร่างกาย ถูกคุกคามทางเพศ ถูกกักขังหรือ

ทรมาณ จนมีอาการ PTSD^๑ หรืออาการผิดปกติทางจิตใจ หวาดกลัว
หวาดระแวงวิตกกังวล บางคนถึงขั้นซึมเศร้าและนำไปสู่การฆ่าตัวตายด้วยซ้ำ
แต่รามต่างออกไป เขาดูปกติมาก ทั้งยังพูดไปยิ้มไปราวกับว่า
บาดแผลแค่ส่งผลกับร่างกาย แต่ไม่เคยมีผลกับจิตใจของเขาเลย

“กินลี” เจ้าของเสียงเข้มกระตุ่นแล้วดันจามไปกอบมาตรงหน้า

อนินทิตาสะดุ้งเล็กน้อย เธอมองใบหน้าคมคายของรามอย่างสนใจ
ทั้งที่ถามถึงบาดแผลเต็มตัวขนาดนี้ เขายังยิ้มได้ ดวงตาคมหวานยังเป็น
ประกายแพรวพราว ไม่ทิ้งร่องรอยความเจ็บปวดจากอดีตให้เห็นเลย ซึ่ง
ถ้าไม่จิตแข็งจริงๆ ก็คงบ้ำขั้นสุดชนิดว่าอะไรก็หยุดไม่อยู่ไปแล้ว

“คุณจะบอกฉันได้หรือยังว่าคุณหนีใครมา” ถึงซีซาร์สลัดฝีมือเขา
จะรสชาติดีก็เถอะ แต่เธอจะไม่ให้มันมาเบี่ยงความสนใจของเธอแน่

คนถูกถามไม่ตอบในทันที เขาเคี้ยวไปกอบคำใหญ่แล้วค่อยตอบ
“อย่ารู้เลย”

เจ้าของบ้านถึงกับขมวดคิ้ว...นี่มันคำตอบประเภทไหน

“ยังรู้น้อยเท่าไรยิ่งดี”

“ขอโทษเถอะค่ะ นี่ไม่ใช่ในหนังเอกซัน” เจ้าของเสียงหวานเอ่ยประซด
ดวงตากลมโตจ้องมองเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย เป็นไปไม่ได้เลยที่คนไม่รู้จัก
กันจะตามล่ากันเอาถึงตาย...นอกเสียจากว่าขัดผลประโยชน์

“กินก่อนได้ไหมแล้วจะเล่าให้ฟัง”

“ก็ได้” เธอรับคำอย่างว่าง่าย จะว่าไปแล้วก็หิวมาตั้งแต่เมื่อคืน และ
ถ้าจะซักไซ้กันจริงๆ ก็คงจะยาวแน่นอน

^๑ Post-traumatic Stress Disorder (PTSD) อาการผิดปกติทางจิตใจที่เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและรุนแรงหลังจากผ่านเหตุการณ์ร้ายแรง เช่น ทหารที่ผ่านสงคราม ภัยทางธรรมชาติ หรือจากการทารุณทางกายและทางเพศ

มือที่ยังจบลงอย่างรวดเร็ว หนึ่งคือเพราะทั้งคู่ต่างก็หิวมาก และสอง...ถึงเวลาต้องคุยกันเสียทีแล้ว

หนุ่มสาวนั่งจ้องกันที่โต๊ะอาหาร รามยังนั่งสบายๆ ทำตัวราวกับเป็นเจ้าของบ้าน ในขณะที่เจ้าของบ้านตัวจริงกลับเอาแต่นั่งเล็งมิดทำครัวที่อยู่ด้านหลังของราม ถ้าเกิดว่าเขาตุกติกแล้วละก็...เธอจะพุ่งตัวไปหีบมันมาเล่นงานเขา

“เคยมีคนบอกคุณไหมว่าถ้าคิดจะทำหรือวางแผนอะไร...ไม่ควรทุ่มเทสายตาไปที่มัน”

“อะไรของคุณ” อนินทิตาแสรังทำซื่อกลมเกลื่อน

“ไม่ยอมรับเสียด้วย” หนุ่มมาดเข้มหัวเราะหึๆ “คุณเล่นจ้องมันตาไม่กะพริบแบบนี้ ผมก็รู้สิว่าคุณคิดจะทำอะไร”

“ก็คุณทำตัวน่าสงสัย” เธอออกไปตามตรง “ผู้ชายที่ตามคุณมาสองคนนั้นก็น่าสงสัย เขาตามคุณทำไม ต้องการอะไรจากคุณกันแน่ แล้วคุณมาบ้านฉันทำไม”

“ใจเย็นอนินทิตา” รามยกมือขึ้นทั้งสองข้างเป็นสัญญาณบอกให้เธอหยุดก่อนที่เขาจะตอบไม่ครบทุกคำถาม

“ตอบ!”

“อย่างแรก...ผมไม่รู้จริงๆ ว่าสองคนนั้นเป็นใคร”

“แล้ว...”

“เดี๋ยวสิ” เขาตุลึงเสียงเข้ม “บอกว่าไม่รู้ แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มีข้อสันนิษฐานเสียหน่อย”

“ไหน...ว่ามา” สาวเจ้าของบ้านยกมือขึ้นทำคางมองเขาตาใส รอว่าเขาจะพูดอะไรต่อ

“ทำไมคุณถึงออกจากอะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์”

“ฉันถามคุณก่อนนะ ไม่ใช่ให้คุณมาย้อนถามฉัน” คนถูกถามทำหน้าหนึ่ง ทั้งที่ในใจเริ่มคิดไปต่างๆ นานาว่าเขาไปรู้อะไรมากันแน่

“ที่ต้องถามเพราะมันจะเกี่ยวโยงกันต่างหาก”

อนินทิตามองเขาอย่างไม่ไว้ใจ รามถามด้วยน้ำเสียงเรียบเรียงก็จริง ทว่าดวงตาคมกริบยามที่จ้องมองมานั้นต่างหากที่ทำเอาเธอเริ่มไม่แน่ใจ เสียแล้วว่าจะตอบอย่างไรดี แน่นอนว่าเธอตอบตามความจริงไม่ได้ แต่ถ้าโกหก...รามอาจจะรู้ความจริงอยู่แล้วก็ได้

“ว่าไง”

“แม่ฉันเสียใจ” ความจริงแม่เธอเสียใจแล้ว แต่เธอก็เลือกตอบตามที่ให้เหตุผลแก่คนส่วนใหญ่ในที่ทำงาน ระดับอะลันโซ เอ็นเตอร์ไพรส์ ใ้ว่าจะรับคนเข้าทำงานได้ง่ายๆ ที่นั่นเป็นออฟฟิศในฝันของคนที่รักเทคโนโลยีและสารสนเทศ แต่เธอกลับลาออกในเวลาแค่หนึ่งเดือนก็จะดูน่าสงสัยเกินไป จึงต้องหาเหตุใหญ่ๆ ไว้ก่อน

“อย่างนั้นหรือ” คนฟังเลิกคิ้วขึ้นข้างเดียวพร้อมกับยิ้มนิดๆ ดวงตาเป็นประกายพราวระยับ

“ใช่”

“คุณได้อะไรออกมาหรือเปล่า”

“นี่” นักจิตวิทยาอาชญากรสาวกอดอกจับ สีหน้าไม่พอใจ “ฉันไม่ได้เอาอะไรออกมาทั้งนั้น แค่ออก”

ทุกครั้งที่คุณกับรามก็ไม่ต่างกับการส่องกระจก ที่ไม่ว่าเธอจะพยายามปั้นหน้าปรุงแต่งอารมณ์ตัวเองอย่างไร แต่ความจริงก็ยังสะท้อนออกมาอยู่ดีว่าเธอหน้าตาเป็นอย่างไร เช่นเดียวกับที่ไม่ว่าจะโกหกเขาสักกี่ครั้ง รามก็มีท่าทีราวกับรู้ทันเธอเสมอมา ครั้งนี้ก็เช่นกัน

“ได้งานใหม่ไวดขนาดนั้นเชียวนะ” รามหัวเราะหึๆ สายตาที่มองมาอ่อนลงเล็กน้อย คล้ายกำลังหลอกล่อเด็กทำผิดให้ยอมบอกความจริงออกมา

“พี่สาวหาให้ล่ะ”

“อ้อ” เขาพยักหน้ารับรู้ แต่กลับหัวเราะออกมาเสียอย่างนั้น ทำเอาอนินทิตาหน้าร้อนหนาว แต่ยังไม่รู้ไม่ชี้

“หัวเราะอะไรของคุณ”

“ไม่ๆ ผมแค่นึกถึงนิทานเด็กเลี้ยงแกะนะ”

“ไม่ได้หมายถึงฉันใช่ไหม” เธอถามเสียงหวาน ทว่ารอยยิ้มอำมหิต
“เปล่าเลย”

“ฉันตอบไปแล้ว ไหนล่ะ...ฉันออกจากอะลอนโซ เอ็นเตอร์ไพรส์แล้ว
เกี่ยวอะไรกับที่คุณมาอยู่ที่นี้”

รอยยิ้มเยาะเย้ยหายไปจากใบหน้าคมเข้มทันที รามกระแอมเบาๆ
นั่งยึดตัวตรง แล้วจ้องมองเธอด้วยสายตาคมกริบ “คุณรู้เรื่องที่ เซสก์
อะลอนโซ ถูก สตีเวน เรแกน อดีตนักการเมืองเล่นงาน เพราะต้องการ
ไฟล์งานเป็นเครื่องมือเข้าถึงเครือข่ายโซเชียลของพลเมืองเพื่อโปรเจกต์
เดอะดาร์กแฟนทอมีใช่ไหม”

“ก็เคยได้ยินมาบ้าง” ความจริงแล้วไม่ใช่แค่ได้ยิน แต่เธอนี่ละที่รับ
เคสนี้ด้วยตัวเอง!

“ในข่าวบอกว่า...”

“ในข่าวหรือ” อนินทิตาถามยิ้มๆ พอใจที่อย่างน้อยเธอก็ ‘ดักทาง’
เขาได้เช่นกัน

“ใช่” หนุ่มมาตเซอร์พยักหน้า สีหน้าแวต่ายังมั่นคง ไม่แสดงพิรุช
เลยแม้แต่น้อย

อนินทิตาเริ่มไม่แน่ใจเสียแล้ว ที่คิดว่าตัวเองก็รู้ทันเขา...ยังจะมั่นใจ
ไปได้อยู่หรือไม่ แต่ก็ยังตีเนียนถามต่อ “แล้ว...”

“ผมบอกรายละเอียดมากไม่ได้” รามมองซ้ายมองขวาแล้วจึงยื่นหน้า
ไปใกล้ๆ อนินทิตาโน้มตัวลงมาหาเขาราวกับถูกสะกด

“พูดมาสักทีเถอะ”

“เรื่องของเซสก์มันมีอะไรมากกว่านั้น ผมบอกได้แค่นี้แหละ”

“เล่นงานเซสก์แล้วเกี่ยวอะไรกับคุณล่ะ” ดวงตากลมโตโล่มองผู้ชาย
ตรงหน้าอย่างพิจารณา แล้วถอนหายใจ...ดูท่าเขาจะพาล้ำแต่น้ำ ไม่มีเนื้อ

ไว้ซึ่งสาระใดๆ เสียแล้ว

“ตรงๆ เลยแล้วกันนะ ผมเป็นผู้ช่วยพิเศษของเซอร์ก” เขาบอกน้ำเสียง
โอ้อวด ยิ่งทำให้ดูไม่น่าเชื่อถือมากกว่าเดิมเสียอีก

อนินทิตาส่ายหน้าทันที เธอไม่เชื่อที่เขาพูดเลยสักนิด

“จะไม่พูดอะไรหน่อยหรือ” ‘คนประหลาด’ ถามเมื่อเห็นสีหน้า
เรียบเฉยของสาวเจ้าของบ้าน

“ออกไปจากบ้านฉันได้แล้ว”

“ผมไม่ไป” รามตอบหน้าด้านๆ “ผมจะไม่ไปไหนจนกว่าแผลผมจะ
หาย”

“ไม่เป็นลัปดาห์เลยหรือ!” เรื่องอะไรจะต้องทนให้เขามา นั่งลอยหน้า
ลอยตาอยู่ในบ้านของเธอ... ไม่มีทาง

“ผมจะอยู่” หม่อมมาดเซอร์กยิ้มมุมปาก แล้วหยิบปืนที่เหน็บไว้ด้านหลัง
มาวางต่อหน้าอนินทิตา

เจออย่างนี้เข้าไปเธอจะอย่างไรได้ หญิงสาวได้แต่กสั่นน้ำลาย
หวาดๆ สุดท้ายก็ต้องยอมให้เขาอาศัยอยู่ในบ้าน ทั้งที่ใจจริงอยากไล่เขา
ออกไปให้จะขาด

ทุกอย่างยังคงดำเนินไปอย่าง (ไม่) เป็นปกติ...

มันจะปกติไปได้อย่างไรในเมื่อมีผู้ชายอย่างรามอยู่ในบ้าน เธอ
พยายามทำเหมือนเขาไม่มีตัวตนแล้ว แต่รามก็ถนัดเรื่องกวนประสาทเธอ
เหลือเกิน ทางเดียวที่เลี้ยงได้คือขังตัวเองอยู่ในห้องนอนชั้นบน ทำงานไป
เรื่อยๆ จนกระทั่งถึงเวลามื้อเย็นจึงเดินลงมา

“ผมหิว สั่งอะไรมากินสิ” คนที่นอนเหยียดตัวเสียดเต็มเตียงเบียดออก
คำสั่งอีกแล้ว

สาวเจ้าของบ้านขมวดคิ้ว เขาหิวแล้วไง ก็ยวอะไรกับเธอด้วย

“อนิน...”

อนินทิตากลอกตา เห็นน้อยหน่ากับน้ำเสียงขมขู่ของเขาเสียเหลือเกิน เมื่อไม่มีทางเลือก เธอจึงโทร. ไปสั่งอาหารร้านที่ใกล้ที่สุดมา น้ำเสียงตายที่ร้านคงไม่ยอมหากเธอขอให้ใส่ยาพิษลงไปด้วย รามจะได้ไปๆ ให้พ้นหน้าเธอเสียที

“คุณเข้าไปทำอะไรในห้องตั้งนาน”

“ทำงาน” เธอตอบ ไม่ยอมมองหน้าเขา แต่มองไปรอบๆ แทน

“งานอะไร ให้ผมช่วยไหม”

“ถ้าอยากช่วยก็ไม่ยากหรอก แค่อ...”

“อย่าให้ผมช่วยออกจากบ้านเขียว ผมไม่ไปหรอก” รามตัดบทแล้วยิ้มอย่างผู้ชนะ “เสร็จแล้วทำแผลให้ด้วยสิ”

“ไม่ทำ!” เธอตอบกลับทันที

สาวเจ้าของบ้านมองหนุ่มแปลกหน้าด้วยสายตาอาฆาต นึกอยากจะบีบคอเขาแรงๆ จะได้เลิกกวนประสาทเธอสักที แต่พอเห็นอาวุธที่เขาพกติดตัวไว้ตลอดที่รักใจผ่อ สุดท้ายแล้วก็เปื้อนฝ้ายพ่ายแพ้อาทุกครั้งไป

ปกติแล้วอนินทิตาเป็นมนุษย์ออฟฟิศที่รักวันหยุดมากกว่าสิ่งใด การนอนพักผ่อนอยู่บ้านคือปารารถนาสูงสุดในชีวิตการทำงาน แต่เมื่อไม่ได้อยู่ตามลำพังแล้ว บ้านไม่ใช่บ้านอีกต่อไป เธอก็ได้แต่ภาวนาขอให้ถึงวันทำงานไวๆ เธอจะได้ออกจากบ้าน

และในที่สุดวันทำงานแรกของปีก็มาถึง อนินทิตาแต่งกายด้วยชุดเสื้อเชิ้ตและกางเกงคล่องตัวเดินออกจากห้องนอน ก็เห็นว่ารามยังเหยียดตัวสบายอยู่บนเตียงเบดของเธอ

“คุณจะยังอยู่ที่นี้หรือ” เจ้าของบ้านถามด้วยน้ำเสียงตำหนิ ซึ่งถ้าเป็นคนอื่นคงเริ่มรู้สึกเกรงใจบ้างแล้ว แต่พอเป็นราม คำตอบที่ได้คือ...

“ใช่”

“โอเค ฉันจะไปทำงาน” อนินทิตาตั้งใจแล้วว่า จะแฉะแฉะความมาให้

ตำรวจมาลากคอเขาเข้าคุกเสียให้เช็ด

“แล้วเจอกันตอนเย็น หวังว่าจะไม่แจ้งตำรวจแล้วกัน เพราะถ้าผมหนีรอดและกลับมาได้เมื่อไหร่...” เสียงเข้มทอดจังหวะเล็กน้อย รามยิ้มแต่ดวงตาไม่ยิ้มยามกล่าวล่ำทับ “คุณແ່ແ່เน”

คนถูกขู่เชื่อว่าเขาทำได้จริงแน่นอน แล้วเธอจะอย่างไรได้ นอกจากเอออตามเขาไปก่อน และอีกอย่างตอนนี้เธอก็เริ่มสงสัยแล้วว่าเขามาอยู่กับเธอทำไม และต้องการอะไรกันแน่ มันต้องมีเบื้องลึกมากกว่าแค่เพราะถูกทำร้ายและมานอนกองที่หน้าบ้านของเธอ...เรื่องบังเอิญมีจริงที่ไหนกัน

“ก็ได้”

อนินทิตาเดินไปหาเขาแล้วแบมือทวงโทรศัพท์คืน แต่รามกลับเลิกคิ้วเล็กน้อยแล้วลุกขึ้น เธอคงเชื่อไปแล้วว่าเขาไม่เข้าใจจริงๆ ถ้าไม่เห็นดวงตาทอประกายความเจ้าเล่ห์ออกมาอย่างเห็นได้ชัดของเขา

สาวเจ้าของบ้านก้าวถอยหลังไปทันที แต่กว่าจะรู้ตัวก็เข้าไปเสียแล้ว รามยิ้มเจ้าเล่ห์แล้วก้าวเข้ามาประชิด สองมือหนากร้านคว่ำต้นคอหญิงสาวไว้แล้วดึงเธอเข้ามาจูบอย่างรวดเร็ว

“อือ!” อนินทิตาร้องลั่นแล้วผล็อกกว้างเต็มแรง

“ทำบ้าอะไรของคุณ!” เธอมองเขาด้วยสายตาเอาเรื่อง

“จูบลาโง่ คนหน้าด่านยิ้มไม่ทุกซ์ร้อน แล้วถอยกลับไปนอนที่เดิม

“คุณ!” อนินทิตาหมดคำพูดใดๆ จะด่าเขาแล้ว จึงได้แต่กระพืด-กระพืดออกไป นาทินี่ขอตั้งสติดีๆ แล้วค่อยหาทางไล่เขาออกจากบ้านไปให้เร็วที่สุด

หลังจากเจ้าของบ้านคนสวยออกไปแล้ว รามก็ยังคงนอนอยู่ที่เดิมพร้อมกับยิ้มเล็กน้อยเมื่อนึกถึงตอนที่จูบกัน หนึ่งคือเพราะหมั่นไส้ทำทางหยิงโยโสของเธอ และสอง...เพื่อเบี่ยงความสนใจจนเขาแอบหย่อนเครื่องติดตามขนาดจิ๋วไว้ในกระเป๋าเสื้อโคตของเธอได้สำเร็จ

รามรอนจนแน่ใจว่าเจ้าของบ้านจะไม่ย้อนกลับมาแล้ว เขาจึงเดินทางออกจากบ้านอนินทิตามาที่ร้านเจนเซน ร้านอาหารเม็กซิกันที่อยู่ห่างจากบ้านพักของเธอราวๆ สามบล็อก

“อรุณสวัสดิ์” หม่อมลูกครึ่งจิกยี้มีให้เจนเซน หญิงวัยกลางคนที่นั่งอยู่ตรงบาร์

“ร้านเปิดเที่ยงตรง” เจนเซนตอบอย่างไม่แยแส ไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมองผู้มาใหม่ด้วยซ้ำ

“ผมมา ‘เตรียมงาน’ นี่ไง” รามขยับตาแล้วเดินผ่านเข้าไปในร้านหน้าตาเฉย

เจนเซนส่ายหน้าเบาๆ ก่อนจะเดินไปที่หน้าร้าน มองซ้ายมองขวาเล็กน้อยแล้วกดลิ้นกดประตูเป็นอันเสร็จงานของเธอ

...

ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งเดินผิวปากเข้ามาในห้องครัวที่แม่จะมีเสียงเอะอะของพ่อครัวที่กำลังเตรียมอาหาร กลิ่นเนื้อ และเครื่องเทศมากมายที่รบกวน ‘การทำงาน’ ของเขา แต่ช่างสิ เขาสนที่ไหน

รามนั่งลงบนเก้าอี้สตูลตรงบาร์ที่อยู่มุมสุดในครัว มีแลปท็อปและโทรศัพท์อย่างละหนึ่งเครื่องวางไว้รอทำอยู่แล้ว จากนั้นจึงหยิบซิมการ์ดโทรศัพท์ที่ออกมาจากกระเป๋ากางเกง ต่อเข้าไปในเครื่อง แล้วติดต่อหาใครบางคนทันที มือก็เปิดเครื่องแล้วหาตำแหน่งของอนินทิตา ก็พบว่าเธอกำลังขับรถเข้าไปในสถาบันจิตวิทยา หลังจากนั้นอีกไม่นานก็เดินทางไปยังตำแหน่งที่ระบุในแผนที่ว่าเป็นที่รกร้าง แต่รามรู้ว่าที่นั่นคืออะไร

เรือนจำที่มีระบบความปลอดภัยสูงสุดอย่างไรล่ะ...

มันต้องอย่างนี้สิ!

หม่อมลูกครึ่งยี้มเจ้าเล่ห์เมื่อพบว่าตัวเองเข้าใจ ‘เป้าหมาย’ เข้าไปอีกก้าวแล้ว

แม้ตอนนี้จะยังไม่รู้ว่าเธอกำลังทำงานเคลไหนด เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เขา

ต้องการหรือไม่ แต่อีกไม่นานรามจะได้อู้ และภารกิจที่แท้จริงกำลังจะ
เริ่มขึ้น!

เช้าวันแรกของการทำงาน สิ่งแรกที่อนินทิตาต้องทำคือหาประวัติ
ทั้งหมดของผู้ชายท่าทางประหลาด พฤติกรรมน่าสงสัยที่เข้าถึงตัวเธอได้
ราวกับเรื่องบังเอิญ หญิงสาวตรงไปยังโต๊ะทำงานของเธอแล้วเปิดคอมพิวเตอร์
และฐานข้อมูล แล้วเชิร์ชชื่อ ราม รามิเรช

จริงอยู่ว่าเธอเคยลองหาประวัติของเขาจากฐานข้อมูลอาชญากรรม
ทั้งในและนอกประเทศ แต่ก็ไม่พบ รามไม่มีประวัติอาชญากรรมใดๆ
สถานภาพระบุว่า ‘ตงาน’ แต่เธอไม่เชื่อ ไม่มีประวัติเคยทำผิดใดๆ แต่
ก็ไม่แน่...เขาอาจจะมึประวัติทางจิตก็ได้ ในเมื่อเหมือนคนบ้าเสียขนาดนั้น

หลังจากคีย์ข้อมูลของรามลงไปแล้ว อนินทิตาก็หันไปสนใจกาแฟ
ที่แะร้อนมาก่อนเข้าสำนักงาน เพื่อนร่วมงานบางส่วนเริ่มทยอยเข้ามาแล้ว
และเมื่อนาฬิกาบอกเวลาเริ่มงาน มาเรีย หัวหน้าที่เธอก็เดินเข้ามาอย่าง
ตรงเวลาเสมอ

“บายน้อออกไปข้างนอกกับฉัน”

อนินทิตาพยักหน้า คงไม่แคล้วคดีเดอะดาร์กแฟนทอมที่เหมือนว่า
ตอนนีตัวละครต่างๆ ให้การไม่ตรงกันเลย บ้างสารภาพ บ้างเริ่มมีอาการ
วิตกกังวล บ้างก็ยืนยันกรานว่ามีแฟนทอมอีกคนอยู่ข้างนอก แต่ตัวละคร
บางตัวไม่ให้ความร่วมมือเลย นั่นก็คือมิโรสลาฟและ เวส สไนเดอร์ หนึ่งใน
คือหัวหน้าเดอะซาโดว์ องค์กรนักฆาตรับจ้างที่ตามหาตัวมานาน อีกหนึ่งคือ
อดีตเจ้าหน้าที่ตำรวจสากลที่เคยฆ่าผู้ต้องหาและอยู่ในหมายจับ สองคนนี้
ไม่พูดสักคำ นอกจากบอกว่าแคว้งงานตามที่ สตีเวน เรแกน สั่งเท่านั้น
ส่วนเรื่องอื่น พวกเขาบอกว่าไม่รู้...แต่เธอไม่เชื่อ ดูจากตาวาววับและรอยยิ้ม
เหี้ยมของเวสแล้ว เธอเชื่อว่าต้องมีอะไรมากกว่านั้นแน่นอน

นักจิตวิทยาอาชญากรสาวค้นเพิ่มข้อมูลทั้งหมดของคดีเดอะดาร์ก-

แฟนทอมขึ้นมาเตรียมตัว แล้วจึงหันไปมองหน้าจอคอมพิวเตอร์ที่ยังรันโปรแกรมตรวจสอบประวัติทางจิตเวชในฐานข้อมูลทั้งหมด แต่ก็ยังไม่มีชื่อของรามปรากฏ ไม่มีทั้งประวัติการรักษาใดๆ มีแค่ประวัติทำฟันเมื่อตอนอายุสิบสอง แล้วก็ไม่มีอะไรอีก

บ้าจริง!

สาวร่างเล็กลุกขึ้นแล้วตรงไปยังแผนกคอมพิวเตอร์ มองซ้ายมองขวา หาชายหนุ่มร่างสูง สวมแว่นสายตาทาหนาเตอะที่คุ่นตา แล้วตรงเข้าไปหาทันที

“เจฟฟ์ ช่วยอะไรหน่อยสิ” น้อยคนนักที่อนินทิตาจะจำชื่อได้ แต่ยกเว้นหนุ่มน้อยที่เพิ่งจบมหาวิทยาลัยเดียวกับเธอทั้งที่เพิ่งอายุยี่สิบเท่านั้น

เจฟฟ์สะดุ้ง หันมามองสาวสวยแต่มีเสียงลือเลื่องเล่าอ้างว่าเธอประหลาดสุดๆ แล้วก็ยิ้มเจื่อน “มีอะไรหรือครับ”

“หาประวัติคนให้หน่อย”

“คุณก็ทำได้ไม่ใช่หรือนิน”

“ทำแล้ว แต่หาไม่เจอ”

“ถ้าคุณยังหาไม่เจอ ผมก็คงช่วยอะไรไม่ได้หรอก” หนุ่มเนิร์ดส่ายหน้าทันที

อนินทิตายังไม่ยอมแพ้ เธอมองไปรอบตัว ไม่เห็นว่ามีใครสนใจ ทั้งเขาและเธอก็จริง แต่ก็อยู่ในวิถีกล็องวงจรปิด จึงขยับเข้าไปใกล้ๆ เจฟฟ์ เบี่ยงตัวเล็กน้อยให้บังกล็องพอดี

“นายก็ใช้วิธีนอกกฎหมายสิเจฟฟ์” นักจิตวิทยาอาชญากรสาวกระซิบด้วยน้ำเสียงเข้มงวด บ่งบอกว่านี่คือ ‘คำสั่ง’ ไม่ใช่ ‘คำขอร้อง’

“แต่...”

“ขอไวที่สุดด้วยนะ” เธอตัดบทแล้วเดินหนี แต่ก่อนออกไปสาวสวยก็ยังมิวายฉีกยิ้มหวานและโบกมือให้อีกด้วย

อนินทิตาตามมาเรื่อยไปยังสถานที่คุมขัง สตีเวน เรแกน อดีตนักการเมืองชาวจัดที่เคยรุ่งเรืองในอดีต และเป็นหัวหน้า 'ภาคี' ที่หลักฐานทุกอย่างมัดตัวแน่นหนาว่าเป็นเดอะดาร์กแฟนทอม ส่วนมาเรียแยกไปดูมิโรสลาฟและ เวส สไนเดอร์ ที่ถูกแยกขังไว้

วันนี้อนินทิตาไม่ได้คุยกับสตีเวนโดยตรง แต่เฝ้ามองการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ ซึ่งเธอไม่เห็นด้วยกับวิธีการรุนแรงพวกนี้เลยสักนิด ความหวาดกลัว จนตรอกอาจทำให้คนยอมคายความลับทั้งหมดออกมาจริงๆ แต่จะไม่มีวันได้รับความไว้วางใจจากคนพวกนี้เลยสักนิด แล้วถ้ามีอะไรอยู่เบื้องหลังอาชญากรหน้ากากดำพวกนี้เล่า...

นักจิตวิทยาอาชญากรสาวนังจิบอเมริกาโนพร้อมกับเฝ้ามองการสอบสวนผ่านกระจกวันเวย์ในห้องสอบสวนทั้งวันโดยไม่ได้ความคืบหน้าเลย สตีเวนสารภาพว่าเป็นคนก่อตั้งเดอะดาร์กแฟนทอมขึ้นมาจริงๆ แต่พวกเขาไม่ใช่อาชญากรหน้ากากดำที่เจราจาซื้อขายอาวุธสงครามกับผู้ก่อการร้ายแต่อย่างใด จนสุดท้ายพวกเจ้าหน้าที่ก็ต้องยุติการสอบสวนของวันนี้ลงแต่เพียงเท่านั้น

"ได้อะไรบ้างไหม" แม็กซ์ เจ้าหน้าที่หนุ่มหล่อล่าคนที่สอบสวนสตีเวนเดินออกมาจากห้องแล้วถามเธอเป็นคำแรก แม้จะทำงานด้วยกันมาหลายคดี แต่เธอก็ไม่เคยคิดจะสนิทสนมด้วย สาเหตุเพราะเธอไม่ชอบพวกทำงานอันตราย กลัวจะเป็นฝ่ายสามีตายก่อนวัยอันควร

"คุณสอบสวนเขาเองไม่ใช่หรือ มาถามฉันทำไม"

"ก็...เผื่อว่าคุณจะมองเขาออก"

"คุณเชื่อเขาไหม" เธอเป็นฝ่ายถามกลับ โยนแก้วกาแฟลงถึงชยะแล้วเดินตีคู่กับเขาออกมาจากห้องสอบสวน

"ไม่"

"แต่ฉันเชื่อ" เธอสวนกลับทันควัน

"ที่ว่าผีแฟนทอมอีกคนอยู่ข้างนอกนั่นนะหรือ" ชายหนุ่มชะงัก เขา

ทำซะเอวแล้วหัวเราะเบาๆ “มันแค่อยากเอาตัวรอด”

“ถ้าคุณเชื่ออย่างนั้นแล้วจะถามฉันทำไม” นักจิตวิทยาอาชญากรสหายย้อนถาม ทำงามหลายเคล็ดลับจริง แต่พวกเจ้าหน้าที่หนุ่มหล่อฝีมือดีมักมีความมั่นใจในตัวเองแบบผิดๆ และไม่ค่อยยอมรับฝีมือผู้หญิงเท่าไร ซึ่งเธอเองก็ไม่ชอบหน้าเขาด้วย

“คุณเชื่อเขาหรือ”

“ฉันก็ไม่รู้ การจะได้ความจริงคือทำให้เขาไว้ใจเราให้ได้ ความรุนแรงไม่ใช่คำตอบทั้งหมดหรอกน่าแม็กซ์ คุณจะได้อะไรเลย สิ่งที่คุณทำอาจทำให้เขารู้สึกหวาดกลัวและจนตรอกจนอาจยอมคายความลับบอกคุณก็จริง แต่คุณจะเชื่อได้ยังไงว่าสิ่งที่เขาบอกมามันคือความจริง”

“มองเข้าไปในตาเขาสี” เจ้าหน้าที่หนุ่มหล่อล่ำกล้ำมโตตอบ

อนินทิตาส่ายหน้าทันที “คุณทำได้ดีกว่านั้น”

“คุณมีวิธีหรือ”

“ไม่” เธอไม่ใช้เจ้าหน้าที่สอบสวนอย่างพวกเขาเสียหน่อย

“แล้วคุณจะทำอะไร”

“ฉันแค่อยากแนะนำ ความหวาดกลัวถึงขีดสุดไม่ได้ทำให้คนไว้ใจได้มากกว่าความเข้าใจ คุณเข้าใจที่ฉันพูดไหม”

แม็กซ์ส่ายหน้า “ไม่เลยสักอย่าง”

ตาที่มอเอ๋ย!

นักจิตวิทยาอาชญากรสหายส่ายหน้าจนใจ เดินหนีไปทันที แต่ถูกเขารั้งไว้เสียก่อน

“อะไร” อนินทิตาย้อนถาม

“คุณยังไม่ตอบผมเลยนะอนิน” แม็กซ์พูดเสียงเรียบ ยอมปล่อยมือจากเธอแล้วล้วงกระเป๋าทางเกงยีนด้วยท่าทางที่คิดว่า ‘เท’ ที่สุดแล้ว “แล้วผมควรจะเชื่อคุณอย่างนั้นหรือ”

“แล้วถ้าฉันหาได้ว่าแพนทอมตัวจริงยังอยู่ข้างนอกอย่างที่เขายก

จริงๆ ละ” อนินทิตายี่มมปาก ส่งสายตาทำท่าย เพราะมันเใจว่าพวกเจ้าหน้าที่
อีโก้สูงเสียจนถ้ากระโดดลงมาสู่ความจริงก็คอหักตายได้เลยแบบแม็กซ์
คนนี้...ทนถูกผู้หญิงทำไม่ได้แน่

แล้วก็จริงดังคาด แค่ถูกผู้หญิงอย่างเธอ ‘ทำท่าย’ เข้าหน่อย...
เจ้าหน้าที่หนุ่มหล่อฝีมือฉากก็หน้าตั้งขึ้นมาทันที แล้วพยักหน้าแบบ
ไม่ต้องคิด “ก็ได้ ผมจะรายงานเลยว่าทั้งหมดฝีมือคุณ”

“ก็ต้องอย่างนั้นอยู่แล้ว” สาวคนเก่งหัวเราะเบาๆ แล้วเดินนำเขา
ออกไป

“คุณโรชาเลส” เจ้าของเสียงเข้มร้องไว้

“อะไร” เธอยอมหันกลับมาในที่สุด

“ได้เวลาเลิกงานแล้ว” แม็กซ์เคาะไปบนนาฬิกาข้อมือสองสามครั้ง
แล้วยิ้มบาดใจอย่างที่สาวไหนเห็นก็ต้องใจอ่อนกันบ้าง

“ไม่ละ” อนินทิตาปฏิเสธทันทีแบบไม่ต้องเสียเวลาคิดเลยแม้แต่น้อย
ต่อให้ไม่ใช่เพื่อนร่วมงาน เธอก็ไม่ชอบผู้ชายอย่างแม็กซ์อยู่ดี

“ทำไมละ”

“ฉันมีนัดแล้ว...”...กับซีริสที่บ้าน

“คุณยังไม่เดทกับใครไม่ใช่หรือ”

“ใช่ ฉันยังไม่เดทกับใครก็จริง แต่ฉันไม่ค่อยอยากเดทกับคนที่
ลุ่มเสียงจะเป็นเอ็นพีดี^๒ นะ ว่างๆ ไปทำแบบทดสอบที่สถาบันฉันได้นะ...

^๒Narcissistic Personality Disorder หรือ นาร์ซิสซิติก (Narcisitic) เรียกย่อๆ
ว่า NPĐ หรือภาวะ Narcissism คือโรคหลงตัวเอง มีต้นกำเนิดมาจากตำนาน
เทพนาร์ซิสซัสของกรีกที่หลงรูปตัวเอง จนถูกสาปให้ตกหลุมรักตัวเอง ในทาง
จิตวิทยา โรคหลงตัวเองคืออาการผิดปกติทางจิตที่มากกว่าแค่หลงใหลในรูปโฉม
ของตัวเอง มีเรื่องของความเห็นแก่ตัว ความรู้สึกอยากเป็นที่หนึ่ง อยากเป็นจุดสนใจ
หรือความคิดที่ว่าตัวเองทำอะไรก็ไม่ผิดรวมอยู่ด้วย

แล้วเจอกันแม็กซ์” นักจิตวิทยาอาชญากรสาวยิ้มหวานทั้งที่เพิ่งปล่อยคำพูดเชือดเฉือน เธอโบกมือให้เขาเล็กน้อย แล้วเดินไปขึ้นเฮลิคอปเตอร์ที่รออยู่ตรงลานจอดบนอาคารพร้อมกับมาเรีย โดยไม่หันกลับมามองเลยสักนิดว่าแม็กซ์ตะลึงจนตาค้างไปแล้ว

“พรุ่งนี้ขอรายการแบบประเมินด้วยนะ” มาเรีย บิซอป ล้วงทันทีที่มาถึงสถาบันจิตวิทยา

“ค่ะ”

เธอกลับเข้าไปเก็บของและเดินไปที่แผนกคอมพิวเตอร์ แต่ไม่เจอเจฟฟ์ เพื่อนร่วมงานบอกว่าเขาเผ่นแน่บออกไปทันทีที่ถึงเวลาเลิกงาน ทำเหมือนหนีผีก็ไม่ปาน

อนินทิตายอยากสวนกลับไปเหลือเกินว่าเจฟฟ์ไม่ได้หนีผีที่ไหนหรอก... แต่หนีเธอนี่ละ

สาวคนเก่งถอนหายใจเล็กน้อย แล้วเดินกลับไปยังโรงจอดรถแต่โดยดี ดีมากแล้ว เธอควรกลับบ้านพัก เคลียร์รายงานแบบประเมินสุขภาพจิตของ สตีเวน เรแกน แล้วนำมาส่งมาเรียให้ตรงตามกำหนด

แต่แค่มาถึงรถเท่านั้นเธอก็รู้สึกเหมือนมีสายตาของใครเฝ้ามองจากทางด้านหลัง...

อนินทิตาหันขวับ กวาดตามองไปทั่วบริเวณอาคารจอดรถ แต่ไม่มีใครเลย นอกจากเธอแล้วก็ไม่มีใครอยู่ในนี้ทั้งนั้น

‘สงสัยจะระแวงไปเอง’ นักจิตวิทยาอาชญากรสาวส่ายหน้าเบาๆ แล้วอกรถไปโดยที่สายตายังมองกระจกหลังตลอดเวลา แต่ก็ไม่พบอะไร